கொலுவிருந்த திரிசங்கு புத்திரனான அரிச்சந்திரமகாராஜ
னைக் கண்டு வணங்கி, "எமதிறைவ! தங்கள் உத்தரவின்
படியே நாங்க ளெல்லோரும் இங்குவந்து சேர்ந்தனம்; இனி
நாங்கள் செய்யத்தக்க காரியம் இன்னதெனத் தெரிவித்தால்
உடனே அதை நிறைவேற்றுவோம்," என்று கூறினார்கள்.
அதைக் கேட்டவுடனே அரிச்சந்திரன், அவர்களை நோக்கி,
"வேடர்களே! சிங்கங்கள், புலிகள், யானைகள், கரடிகள்,
பன்றிகள், மான்கள், கானக்குதிரைகள் முதலிய பல மிரு
கங்களும், எண்ணிறந்த பக்ஷிகளும் கூடி நம்முடைய திரு
நாட்டின் வளங்களையெல்லா மழித்து அநேகம் மனிதர்களை
யும் கொன்றொழித்தன; ஆகலால், அரசநீதிப்படி காட்டிற்
குச் சென்று வேட்டையாடி அவற்றைக் கொன்று குடி
களுக்கு நன்மையைச் செய்ய நாடினேன்; அவ்வேட்டைக்
குதவியா யிருக்கும்பொருட்டே உங்களை வரவழைத்தேன்;
நீங்கள் தாமதமின்றி முன்னே காட்டிற்குச் செல்லுங்கள்;
நான் சேனைகளுடன் பின்னே வருவேன்," என்று சொல்லி
அவர்களுக்குத் தக்க ஆடையாபரணங்களை யெல்லாங் கொடு
த்து அவர்களை யனுப்பிவிட்டுப் பின்னர் மந்திரிகளை நோக்கி,
"நீங்களும் சேனைகளுடன் இப்பொழுதே காட்டிற்குச் செல்
லுங்கள்," என்று கூறி அவர்களையும் அனுப்பி அதன்மேல்
தன் பத்தினியாகிய சந்திரமதியிருக்கும் அரண்மனைக்குள்
ளே சென்றான்.

அவ்வாறு சென்றவுடன் அவன் வேட்டைகாலத்தி லணி
யத்தகுந்த நீலச்சல்லடத்தையும், நீலநிறமாகிய சட்டையையு
மணிந்து, மார்பிற் கவசத்தை யிறுக்கிக் கட்டி, சிரசில் இரத்
தினகிரீடஞ் சூட்டி, ஜெயத்தைக்கொண்ட உடைவாளையும்,
வேலாயுதத்தையும், கத்தியையும் இடைக்கச்சையிலே சேர்த்
துக்கட்டி, காளிதேவி கொடுத்த பொன்மயமான வில்லைக்
கையிலே தாங்கி, அநேகம் அம்புகளடங்கிய அம்புக்கூட்டை
முதுகிலே பொருந்தக் கட்டி, சந்திரமதி வேட்டை விநோ
தம் பார்க்கவருகிறேனென்று சொன்னபடியால் அவளையு
மழைத்துக்கொண்டு விரைவில் வெளிப்பட்டு அரண்மனை

வாயிலில் அலங்கரித்து நிறுத்தப்பட்டிருந்த பொற்றேரி லேறிப் புறப்பட்டான். அப்போது கிரகங்களெல்லாம் ஓரிடத்திற் கூடினாற்போலப் பிரகாசம் பொருந்திய பல குடைகள் செறிந்து நிழலைச் செய்து சென்றன; யுகமுடிவிலே பொங்கி யெழுகின்ற கடலைப்போல அரசர் சேனைகள் முழங்கி எங்கும் பரவி நடந்தன; அப்படைகளிலுள்ள வீரர்களாற் பிடிக்கப்பட்ட வாளாயுதங்களினின்று மெழுந்த சுடர்கள் எட்டுத் திக்குகளிலுஞ் சென்று பரவி அவ்விடங்களை யெல்லாம் மறைத்தன; அச்சேனைகள் செல்வதனு லெழுந்த தூளிகள் மேகத்தையும் ஒதுக்கித் தள்ளிக்கொண்டு ஆகாயத்தில் நிறைந்தன; அநேகம் யானைப்படைகளும் சென்றன; பல குதிரைப்படைகளும் வேகங்கொண்டு முன்னே சென்றன. இவ்விதம் படைகள் சூழ்ந்துவரச் சென்ற அரிச்சந்திரன், தன்னைச் சூழ்ந்த படைகளிலுள்ள குதிரைகளின் வாயிலே வெளிப்படும் வெள்ளிய நுரையும், மதத்தைச் சிந்துகின்ற யானைகளின் வாயிலே வெளிப்படும் வெள்ளிய நுரையும், பொற்காம்புள்ள வெண்சாமரைகளும், நெருங்கி எங்கும் சந்திரப்பிரகாசத்தைப் போன்று விளங்க, அண்டமுகடுவரை உயர்ந்திருக்கின்ற மாடங்கள் நிறைந்த வீதிகளைக் கடந்து செம்பொன்மயமான மதிலையுடைய கோட்டையையுந் தாண்டி நெடுந்தூரஞ் சென்று காட்டுக்குச் சமீபத்தில் பாற்கடலானது கருங்கடலிலே போய்க் கலப்பதுபோலத் தன் சேனைகளுடனே முன்னே சென்ற கரிய நிறம்பொருந்திய வேடர்கள் சேனையுடன் கலந்தான்.

அங்ஙனஞ் சேர்ந்தவுடன், வேடர்களெல்லோரும் கூடி அரிச்சந்திரனை வணங்கி மிருகங்களை ஓரிடத்தில் ஒதுக்கும் பொருட்டுக் காட்டைச் சார்ந்த விடங்களிலும், அக்காட்டின் பக்கத்திலுள்ள மருதநிலம் முல்லைநிலம் முதலிய விடங்களிலும் பாசி நீண்ட அலைகளைக் கொண்ட தாமரைக்குளங்களிலும், வயல்களிலும், ஓடைகளிலும், அழகிய சோலைகளிலும், மிருகங்கள் ஓடும் வழிகளிலும் வலைகளைக் கட்டிக் கண்ணிகளையும் நட்டுத்திரைகளையும் வளைத்து, ஆங்காங்கே

பதுங்கியிருந்து மிருகங்களைப்போலவும், பக்ஷிகளைப்போல வும் ஓசை காட்டினார்கள். அவ்வோசையைக் கேட்டமாத் திரத்திலே கலைமான் கூட்டங்கள், புள்ளிமான் கூட்டங்கள், கடமைகள், பன்றிகள், புலிகள், சிங்கங்கள், காடிகள், யானை கள், நரிகள், மரைகள், புல்வாய்கள், சவ்வாது பூனைகள், ஆமைகள், புழுகுபூனைகள், கருங்குரங்குகள், எலிகள், அணில்கள், காட்டெருமைகள், காண்டாமிருகங்கள், வரை யாடுகள், உடும்புகள், முயல்கள் ஆகிய அநேகம் மிருகங்க ளும், காடை, கௌதாரி, மயில், குயில், கொக்கு, புறா, அன் றில், கழுகு, கோட்டான், பருந்து, நாகணவாய்ப்புள், கிளி, அன்னம், நாரை முதலிய பக்ஷிகளும் வலைக்குள் வந்து கூடின. அவ்வாறு கூடவே அரிச்சந்திரனும், மற்ற அரசர் களும், வீரர்களும் வில்லை வளைத்து, நாணேறிட்டு, அம்பு களைப் பூட்டி வேட்டையாடத் தொடங்கினார்கள். அப்படி அவர்கள் வேட்டையாடும்போது அவர்களுடைய அம்புகள் பாய்வதனாலே அநேகம் மிருகக்கூட்டங்கள் கீழே விழுந் துழன்று உடல் பதைபதைத் திறந்தன; வேடர்கள் கையிலே கொண்டு வீசிய வேல்களும், வளைதடிகளும் பட்டு அநேகம் மிருகங்கள் துண்டுதுண்டாகி வீழ்ந்திறந்தன; அவ்வேடர்க ளேவிய நாய்கள் வாயினாற் கடித்திழுக்கக் கீழ் விழுந்து பல மிருகங்களொழிந்தன; இன்னும், மிருகங்களி னுடலிற்பட்டு ஊடுருவி மேலெழுந்த அம்புகளும், ஆயுதங்களை வீசிய வேகத்தினாலே அறுபட்டு மேலெழுந்த மிருகங்களின் தலை களும், மிக்க வலிமையையுடைய வீரர்களும் மண்டலீகர் களும் எய்து மேலே உயர்ந்த வில்லுண்டைகளும், மேலே பறக்கும்போது அம்பு முதலியனபட்டு உயிர்துறந்த பக்ஷி களும் எல்லாத் திக்குகளிலும் மழை சொரிவதுபோல வீழ்ந்து பூமியிற் குவிந்தன; பின்னும், வீரர்கள் வீசுகின்ற கவணினின்றும் விடுபட்ட கற்கள் பட்டு அநேகங்கோடி பிராணிகள் உயிர் நீங்கின; கண்ணிகளிற் சிக்கிப் பல பிரா ணிக ளிறந்தன; அநேகம் பிராணிகள் தெருமுளைகளிற்பட்டு நசுங்குண் டொழிந்தன; வில்லுண்டைகள் பட்டு ஒருகோடி

பிராணிக ளிறந்தன. அவ்வாறு அவைகளி றந்து விழும்போது அவற்றின் தொடைகள் வெவ்வேறாக அறுபட்டு விழ்ந்தன; தலைகள் அநேகந் துண்டுகளாகச் சிதைந்து விழ்ந்தன; குரங்குகளின் இடுப்பும் கைகளும் பற்பல கூறாக அறுபட்டு விழ்ந்தன; குடல்கள் சின்னாபின்னமாகத் துண்டுபட்டு விழ்ந்தன; கொழுப்புகள் எங்கும் வெண்மையாகச் சிதறின; நரம்புகளும் மூளைகளும் பற்பல விடங்களிற் சிதைந்து விழ்ந்தன; அவ்விதம் அம்மிருகங்களின் அவயவங்கள் அறுபட்டு விழவே யுகமுடிவிலே பொங்குகிற கடல்போல இரத்தவெள்ளந் திரண்டு பொங்கிப் புரண்டோடியது. இன்னும் இருள் போன்ற சரீரத்தையுடைய ஆண்யானைகள் செத்துச் சுற்றிலும் உயரமாகக் குவிந்தபடியினாலே சில பெண் யானைகள் ஓடுவதற்கு வழியில்லாமல் தயங்கிநின்று வீரர் கையாயுதங்களினா லிறந்தன; புலிகளும், கரடிகளும், மான்களு மிறந்து சுற்றிலும் குவிந்து மலைபோ லுயர்ந்துபோனபடியினாலே அவற்றினடுவி லகப்பட்ட சில கலைமான்கள் ஓடுவதற்கு வழியில்லாமல் நின்று அரசர் கையம்பு தைத்திறந்தன; எலிகளும், ஆமைகளும், அணில்களும் மடிந்து நான்கு பக்கங்களிலும் குவிந்துயர்ந்தபடியினாலே நடுவி லகப்பட்ட பல முயல்கள் ஓடுதற்கு வழியில்லாமற் கலங்கி நின்று வேடர்களா லெறியப்பட்ட வளைதடிகள் பட்டிறந்தன; வலிமையைக் கொண்ட சிங்கங்களும், யாளிகளு மிறந்து எல்லாத் திக்குகளிலுங் குவிந்து சுவர்போ லுயர்ந்தபடியினாலே மத்தியி லகப்பட்ட சில மறைகள் தவறியோட முடியாமல் வீரர்களின் வேலுக்கிரையாயின.

இவ்வாறு எல்லோரும் வேட்டையாடியதனால் எண்ணிறந்த மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் இறந்து குவிந்த பின்பு வேடர்கள் கூடி மேற்கூறியபடி இறந்த மிருகங்களையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டுபோய்ப் பருத்த விறகுக் கட்டைகளையடுக்கி அவற்றின்மேல் வைத்து நெருப்பிட்டுக் கொளுத்திச் சுட்டு அவ்வாறு சுட்ட தசைகளையும், கள்ளையும் தங்கள் குலதெய்வத்திற்கு வைத்துப் படைத்து அக் கள்ளை

வயிறாரப் பருகி மாமிசங்களையுந் தின்று அக்கள் வெறியினாலே தம்முடன் உறுமிக்கொண்டு நிற்கின்ற நாய்களுக்கும் மாமிசங் கொடாமல் அடிக்கடி சூரிய வெப்பத்தால் விடாய் கொண்டு அதனாலே குளங்களில் விழுந்து நீரைக் குடித்துச் சந்தோஷமாக ஆடிப்பாடி, வெற்றிமாலை புனைந்த கொற்றவனாகிய அரிச்சந்திரனிருக்கு மிடத்திற்கு வந்து அவனுடைய பாதங்களில் விழுந்து வணங்கி, அவன் திருமுகத்தை நோக்கி, "ஐயனே! நாம் ஆடிய வேட்டையினாலே இக்காட்டிலுள்ள மிருகங்களெல்லாம் இறந்தொழிந்தன; ஆயினும், நாங்களெறிந்த வேலுக்குத் தப்பியும், வலைகளைக் கிழித்துக்கொண்டும், வெப்பமான விஷ மூட்டின அம்புகளுக்குத் தவறியும் சில மிருகங்கள் வேற்றிடங்களுக்கு ஓடியிருக்கின்றன; ஆதலின், இனி நாங்கள் அம்மிருகங்க ளோடிய விடங்கட்குச் சென்று அவற்றையுங் கொல்லவேண்டுமா? அல்லது எங்க ளிருப்பிடத்திற்குச் செல்லலாமா? அல்லது தங்களோடு அயோத்திக்கு வர வேண்டுமா? இன்னது செய்யவேண்டு மென்பதை எங்களுக்குக் கட்டளையிட்டருள வேண்டும்," என்று கூறினார்கள். அதைக் கேட்டவுடன் அரிச்சந்திரன், "வேடர்களே! மிக்க பலத்தைக் கொண்ட மிருகங்களில் ஒன்றையும் விடலாகாது; ஒன்றிருந்தாலும் அதன் மூலம் மிருகங்கள் விருத்தி யடைந்து நாட்டிற்குக் கேடுண்டாகும்; ஆதலின், அம்மிருகங்கள் சென்ற விடங்களெல்லாம் நாமும் சென்று அவற்றை யெல்லாங் கொன்று அதன் பின்னர்தான் நகர்க்குத் திரும்பவேண்டும்," என்று கூறினான். வேடர்கள் அதற்கிசைந்தார்கள்.

அதன்மேல் அரிச்சந்திரன் தேர்மேலேறித் தவறியோடிய மிருகங்கள் தங்கியிருக்கும் மற்றக் காடுகளுக்குச் சென்றான்; வேடர் சேனைகளும், அரசர் சேனைகளும் பின்தொடர்ந்து சென்றன; அவ்வாறு சேனைகளுடன் அரிச்சந்திரன் வேறு காடுகளிற் சென்று புகுந்திறங்கியவுடன், வேடர்களும், வீரர்களும் மறைந்திருக்கின்ற மிருகங்களை

யும் பக்ஷிகளையும் தேடிக்கண்டு கொல்லத் தொடங்கினவர்களாய் அவர்களுட் சிலர், சிங்கங்களாற் கொல்லப்படும் யானைகள் பயந்து கதறும் ஓசையைக் கேட்டு, 'இங்கே சிம்மங்கள் சஞ்சரிக்கின்றன,' என்று அத்திசையை நோக்கிச் சென்றார்கள்; சிலர், யானைகளுண்ட விளாங்கனிகள் சிதைந்து கிடக்கும் குறிப்பை யுணர்ந்து, 'இங்கே யானைகள் சஞ்சரிக்கின்றன,' என்று நிச்சயித்து அத்திக்கை நோக்கிச் சென்றார்கள்; சிலர், வேங்கைகளின் வாயி லகப்பட்ட மான்கள் கதறும் சப்தத்தைக் கேட்டு, 'இங்கே வேங்கை யிருக்கின்றது,' என்று சொல்லி வில்லை வளைத்துக்கொண்டு அந்தத் திசையை நோக்கிப் போனார்கள்; சிலர், உயர்ந்த மணற்றரையைக் கிண்டிக் கோரைக் கிழங்குகளைத் தின்னும் பன்றிகள் ஒன்றுடனொன்று சண்டையிட்டுக் கத்தும் ஒலியைக் கேட்டு, 'இங்கே பன்றிகள் சஞ்சரிக்கின்றன,' என்று நிர்மாணித்து அவ்வொலி கேட்ட திசையை நோக்கி ஆயுதங்களுடன் வேகமாக நடந்தார்கள்; சிலர், வெள்ளைக்குருகுகள் சப்திக்கின்ற ஒலியையும், குளங்களில் யானைகள் தும்பிக்கையாலே நீரை மொண்டு குடிக்கிற சத்தத்தையும் கேட்டு அவ்வவ்விடங்களுக்கு விரைந்து சென்றார்கள்; சிலர், மாச்சருகுகள் காய்ந்தொலிக்கிற நாதத்தைக் கேட்டு அதனை இரலைமானோசையென்று கருதி அத்திசையைநாடி யோடினார்கள்; சிலர், வாசனை மிகுந்த சோலையில் மாக்கிளைகள் காற்றினா லசையு மோசையைக் கேட்டுக் கானக்குதிரை முழங்குகிறதென்று நினைத்து அங்கே ஓடினார்கள்; சிலர் மயிலோசை, கிளியோசை, குயிலோசை, சிவற்காடையோசை ஆகிய இவற்றைக் கேட்டு ஆங்காங்கே யோடினார்கள்; சிலர், நாகரத்தினத்தின் பிரகாசத்தைக் கண்டு, 'இரத்தினத்தையுடைய பாம்பிருக்கிறது,' என்று சொல்லி அங்கே யோடினார்கள்; சிலர் மரைகள் முழங்கு மோசையைக் கேட்டு அத்திக்கில் கும்புகூடி யோடினார்கள்.

இவ்வாறு பல வீரர்களும் பல திக்குகளிலேயோடி ஆங்காங்குள்ள மிருகங்களையும் பக்ஷிகளையும் கொன்று குவிக்க,

வேடர் சேனைகள், மலைகளைச் சேர்ந்த விடங்களிலும், நீல மலர்கள் பூத்த குளங்களைச் சார்ந்த விடங்களிலும் போய்ப் போய் ஆங்காங்கு சஞ்சரித்துத் திரிந்த மிருகங்களின் காலடியைக் கண்டு தொடர்ந்து சென்று அவற்றை எல்லாம் கொன்று கொன்று குவித்துப் பின்னரும் அவற்றை நெருப்பிற் போட்டுச் சுட்டு அவற்றின் கொழுத்த மாமிசங்களைத் தின்று தின்று அதனால் நாவறண்டு அடிக்கடி நீரைக் குடித்துக் களிப்படைந்து பின்னர் தவறிய மிருகங்களெல்லாம் கூடிப் பதுங்கி யிருக்கின்ற ஒரு காட்டைக் கண்டார்கள். அதைக் கண்ட மாத்திரத்திலே அவர்களெல்லோரும் ஒரே மனதாய், "மிருகங்களெல்லாம் இவ்விடத்திற்குள் கூடி யிருக்கின்றன; இக்காட்டை நெருப்பிட்டுக் கொளுத்திவிட்டால் எல்லாம் ஒழிந்துபோம்," என்று நிச்சயித்து, இராத்திரியைக் காட்டினும் அதிகமா யிருண்டு, எறிந்த அம்பும் ஊடே செல்ல முடியாமல் திரும்பி வரும்படி முட்டைகள் செறிந்து நெருங்கி யிருக்கின்ற அக்காட்டின் பக்கத்திலே சென்று அதிலுள்ள பாம்புக் கூட்டங்களும், கரடிகளும், புலிகளும், சிங்கங்களும், பன்றிகளும், ஆமைகளும், உடும்புகளும், எலிகளும் இன்னுமுள்ள பிராணிகளும் வெந்தொழியும்படி அக்காட்டைச் சுற்றிலும் நெருப்பை மூட்டினார்கள்; அப்போது அக்காட்டிற் பற்றிய வெப்பமான நெருப்பானது தனக்குப் பசியுண்டாகிக் கொதித்து உலகத்தையெல்லாம் புசிக்க எழுந்தாற்போலப் பொங்கி யெழுந்து நவகண்டங்களு மெரியத்தக்க நெருப்புப் பொறிகளை நாலா பக்கங்களிலும் சிதறிற்று; மேகக் கூட்டத்தைப்போல அந் நெருப்பினின்றும் புகை யெழுந்து கம்மிப் பரவி எவ்விடத்துஞ் சூழ்ந்து ஆகாயத்திற் கப்பாலுஞ் சென்றது; அந் நெருப்புச் சுவாலையானது கொழுந்துவிட் டெழுந்து அண்டமுகட்டை யளாவி யெரிந்தது. அவ்வாறு நெருப்புமூண் டெரியவே அந் நெருப்பினாலே அநேகங்கோடி மிருகக்கூட்டங்கள் வெந்து உடலெல்லாம் சுருண்டன; பல மிருகங்கள் அந் நெருப்பிற் பாய்ந்து தாவி வெளியேறி வெந்த அவயவங்க

ளோடு ஓடின; அவற்றுள் சிலவற்றை வேடர் ஏவி விடப்பட்ட நாய்கள் கடித்துக் கொன்றன; சில மிருகங்கள் அந்நாய்களுக்குத் தவறி விரைந்தோடி விசுவாமித்திரர் சமூகத்தில் விழுந்தன.

அரிச்சந்திரனால் துயரடைந்த மிருகங்கள் விசுவாமித்திரரிடம் சென்று முறையிடல்.

விசுவாமித்திரர், மேற்கூறியபடி ஓடி விழுந்த மிருகங்களைக் கண்டு, "நாம் அளவில்லாத மிருகங்களைச் சிருஷ்டித்தனுப்பினோம்; இப்போது சில மிருகங்களே துன்பத்தோடு இங்கு வந்திருக்கின்றன; அரிச்சந்திரன் நாமனுப்பிய மிருகங்களுட் பலவற்றைக் கொன்று குவித்துவிட்டான்போலும்; இங்கு வந்தவைகள் அவன் கையினின்றும் தவறிவந்தவைகளா யிருக்கலாம்; நல்லது! இப்படியா செய்தான்! அவனுடைய வல்லமையை நான் அறிகிறேன்," என்று கடுங்கோபங் கொண்டு துடிதுடித்து, மீண்டும், "ஐயோ! நானனுப்பிய மிருகங்களில் எட்டிலொருபங்குகூட இங்கே திரும்பி வரவில்லையே!" என்று கிலேசித்தார். அவ்வாறு கிலேசித்த உடனே அம்மிருகங்களைப் பார்த்து, "நீங்கள் கலங்கவேண்டாம்; உங்களுக்குத் துன்பத்தைச்செய்த அரிச்சந்திரனுக்குத் தக்க தண்டனை புரிவேன்; இப்போது நீங்கள் அங்கே சென்ற விவரத்தையும், சென்று, கோசலநாட்டை யழித்த விதத்தையும், அதை யறிந்து அரிச்சந்திரன் வந்து உங்களினங்களைக் கொன்று உங்களுக்குத் துயர்செய்த விதத்தையும், அதனால் நொந்து நீங்கள் இங்கே ஓடிவந்த விதத்தையும் விளக்கமாகக் கூறுங்கள்," என்று கூறினார். அதைக்கேட்டு அம்மிருகங்களெல்லாம் கால்கள் நடுங்கவும், கண்களிலே நீர் சிந்தவும், தலை நடுக்கங்கொள்ளவும், உடம்பெல்லாம் நடுங்கவும், வீசுகின்ற வால்கள் நடுங்கவும் யமனைக்கண்ட உயிர்கள் பதைப்பதுபோலப் பதைத்து அந்த விசுவாமித்திர முனிவரைப் பார்த்துத் துதித்து, "எம்பெருமானே! உம்முடைய கட்டளைப்படியே நாங்கள் கோசலநாட்டிற்குப் போனோம்; போன

யுடனே அங்குள்ள செழுமையான பயிர்களையெல்லாம் அழித்தோம்; அவற்றைக் காத்திருந்த மனிதரையும் கொன்றோம்; அதன்மேல் நாட்டிலுள்ள குடிஜனங்களெல்லோரும் அரிச்சந்திரனிடம்போய் எங்கள் செய்கையைச் சொல்லி முறையிட, அவன் உடனே கோபித்து அநேகம்வேடர்களுடனும், வீரர்களுடனும், வேட்டை நாய்களுடனும், ஆயுதங்களுடனும் புறப்பட்டுக் காட்டிற்குவந்து வலைகளைக்கட்டி எங்களை அதற் குட்படும்படிச் செய்து எங்களில் அநேகம் மிருகங்களைக் கொன்று குவித்தான்; அப்போது நாங்களும் வேறுசில மிருகங்களும் அவ்வலைகளை யறுத்துக்கொண்டு பாய்ந்து தவறியோடி வேறொரு காட்டிற்புகுந்து பயந்து மறைந்திருந்தோம்; அந்தோ! நாங்கள் என்ன சொல்வோம்! அம்மன்னன் அங்கும் தேடிவந்து எங்களைக்கண்டு வேடர்களைக்கொண்டு அக்காட்டைச் சுற்றிலும் நெருப்பிட்டுக் கொளுத்தும்படிச் செய்து அங்கு மறைந்திருந்த எல்லா மிருகங்களையும் நாசமாக்கி விட்டான்; நாங்கள் மாத்திரம் தைரியங்கொண்டு அந் நெருப்பிற் பாய்ந்து அவயவங்கள் வெந்து புண்பட்ட தேகத்தோடு ஓடிவந்தோம்; அப்போது நாய்களை யேவி எங்களிலும் சிலவற்றைக்கொன்றொழித்து விட்டான்; கடைசியாகத் தவறிய நாங்கள்மீட்டும் உமது சமூகத்தை யடைந்தோம்; இன்னும் எங்களோடு வராமல் அக்காட்டினடுவே அகப்பட்டுயிருடனிருந்த சில மிருகங்களும் இந்நேரத்திற்குள் இறந்தொழிந்திருக்கும்,'' என்று கூறின.

விசுவாமித்திரர் ஒரு பன்றியைச் சிருஷ்டித்து அரிச்சந்திரனிட மனுப்புதல்.

மிருகங்க ளுரைத்த வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடனே விசுவாமித்திரர் மேலும் அதிகரித்த கோபத்தை யடைந்து நெருப்புத் தோன்றும்படி கண்களை விழித்துப்பார்த்து, 'நல்லது! நல்லது!!' என்று கோபச் சிரிப்பாக்ச் சிரித்துக் கையை மூக்கின்மேல் வைத்துத் தலையை யசைத்து, 'இப்போது அரிச்சந்திரனை வெல்லக்கூடிய ஒரு மிருகத்தைச் சிருஷ்டி

த்து அவனிடமனுப்பி முன்சென்ற மிருகங்களுக் கெல்லாந் துன்பத்தைச் செய்த அவனுக்குத் துன்பத்தைச் செய்யும்படி புரிகின்றேன்?' என்றுசொல்லி உடனே மிக்க வீரம்பொருந்திய ஒரு பன்றியைத் தம்முடைய தவப்பெருமையினாலே சிருஷ்டித்தார். அப்பன்றி எப்படியிருந்ததெனில், பொன்னிறமான உடம்பையும், வெண்ணிறமான நகங்களையும், புட்பராகம்போன்ற கழுத்தையும், செம்பவழத்தைப் போன்ற நான்கு கால்களையும், மேகநிறமான கண்களையும், பச்சைநிறமான முகத்தையும், நீலநிறம் பொருந்திய உரோமங்களையும், வயிரம்போன்ற பற்களையு முடையதாய் விளங்கிற்று; இன்னும் அது, தன்னுடைய வயிற்றினடியிலே மண்ணுலகத்தையெல்லா மடக்கி மறைக்கத்தக்க பெரிய உருவத்தையுடையது; கொம்பினாலே உயர்ந்த ஆகாயத்தையும் சப்தலோகங்களையும் எடுக்கத்தக்க வல்லமையை யுடையது; பாசத்தைக்கொண்டு உயிர்களைப் பிடிக்க வருகின்ற எமனையும் கலங்கச்செய்ய வல்லது; இவ்வாறு அது யமனையும் நடுங்கச் செய்ய வல்லமை வாய்ந்ததானால் வேறெதைத்தான் நடுங்கச் செய்யமாட்டாது! அதன் பெருமை எவ்வாறு அளவிட்டுக் கூற முடியும்?

இப்படிப்பட்ட வல்லமையுள்ள பன்றியைப் படைத்தவுடன் விசுவாமித்திரர் அதைப்பார்த்து, "வராகமே! நீ இப்பொழுதே அரிச்சந்திரனிருக்கு மிடத்திற்குச் சென்று அவனுடைய சேனாதிபதிகளையும், வீரர்களையும், வேடர்களையும் தப்பாமற்கொன்று அவனுக்குமுன்னே பாய்ச்சல்காட்டி அவனிடம் அகப்படுவதுபோல நடித்துப் பையப்பைய முன்னோடி அவன் உன்னைப் பின்பற்றி வரும்படிச்செய்து மெல்ல அவனை இக்காட்டிற்குள்ளே அழைத்துக் கொண்டுவந்து விட்டுவிட்டு அதன்மேல் வேற்றிடம் செல்வாயாக," என்று கட்டளையிட்டார். அவ்வாறு சொன்னவுடனே அந்தப்பன்றி விசுவாமித்திரரை வணங்கி அவரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டுத் தன்னுடைய நீண்டகொம்புகளாலே மலைகளையெல்லாம் தூளாகும்படி குத்திப் பெயர்த்து வீழ்த்தி,

உயர்ந்த மலைச்சிகரங்களையெல்லாம் பொடிப்பொடியாக்கி, ஆங்காங்கே நிலைகொண்டு கண்களில் நெருப்புப் பொறிகள் சிதற நான்கு பக்கங்களையும் பார்த்துச்சென்று முடிவில் அரிச்சந்திர மகாராஜனுடைய சேனைகள் தங்கியிருக்கு மிடத்திற் புகுந்தது. அங்ஙனம் புகுந்தவுடன் அந்த மாயாரூபமான பன்றி சில வீரர்களுடைய தலைகளறுபடவும், நீண்டகைகள் முறியவும், ஈரற்குலைகள் கலங்கவும், கொலைபெருகிய வேடர்களுடைய விற்கள் ஒடியவும், செவ்வையான அம்புகள் முறியவும், சில யானைகள் வீழ்ந்திறக்கவும், திரைச்சீலைகளும் வலைகளும் கிழிபடவும் அப்படையிற் சாடி, நாய்களுடைய வயிறும், ஈரலும், பித்தும், நீண்ட குடல்களும் சரிய, கால்களும், மார்பும் ஒடிந்து பிளக்க அவற்றைக் கொன்று மேலும் பல வீரர்கள்மீது மோதி அவர்களுடைய தோள்களைமுறித்து அவர்கள் கையிற் கொண்டிருந்தவாள்களையும் ஒடித்துப் பற்பலவிடங்களிலும் பாய்ந்து ஆர்ப்பரித்து அந்தச் சேனையைக் கலக்கியது. அவ்வாறுபாய்ந்து மோதியதனால், அரிச்சந்திரன் படையிலுள்ள யானைகளெல்லா மிறந்தன; காலாட்படைகளு மிறந்தன; கடிவாளம்பூண்ட குதிரைகளெல்லா மிறந்தன; அப்பன்றியின் கண்களிலிருந்து சிதறிய நெருப்புப்பொறிகளினால் இரதங்களெல்லா மழிந்தன; நாய்களும், இடுப்பும் கால்களும் துண்டுதுண்டுகளாகி யிறந்தன. இப்படியெல்லா மிறப்பது கண்டு எஞ்சிநின்ற வீரர்களெல்லோரும், 'இது மாயாரூபமான பன்றி,' என்று பயந்து ஆச்சரியப்பட்டுக் கலங்கி மேகங்கள் சஞ்சரிக்காநின்ற மலைகளிலும், மரங்களிலும் எறி மறைந்துகொண்டு, வேலாயுதங்களையும், வளைதடிகளையும், அர்த்தசந்திரன்போன்ற முகத்தையுடைய மழுக்களையும், அம்புகளையும் அதன்மீது எவினார்கள். அப்படி எவியும அந்தப் பன்றியானது அவ்வாயுதங்களையெல்லாம் தூள்தூளாகப் பண்ணிற்று. அங்ஙனம் செய்தபோது அவர்கள் எறிநின்ற மலைகளிலும் மரங்களிலும் மோதி அவற்றைச் சிதைத்து அவற்றில் மறைந்திருந்த அவ்வீரர்கள் மீதும் சாடியது; அப்போது அந்த வீரர்களுடைய குடல்கள்சரிந்தன; தொடைகளும்

முறிந்தன! கொடிய கைப்புறங்களும் பிளந்தன; வாய்களும் கிழிந்தன; உடல்களும் இருபிளவாகப் பிளந்தன; மார்புகளும் பிளந்தன; தலைகளும் அறுபட்டுருண்டன; கடல்பொங்கினாற்போல இரத்தம் பெருகி அந்தவனமெல்லாம் பரவிற்று; அவ்வுதிரப்பிரவாகத்திலே பலதலைகள் மிதந்தன; பிணக்கூட்டங்களும் மிதந்தன; ஒடிந்தகைகளும் மிதந்தன; கால்களும் மிதந்தன; கண்களெல்லாம் உருண்டுருண்டு மிதந்து சென்றன; குதிரைக்குளம்புகளும் துண்டுபட்டு மிதந்தன; குதிரைகளும் மிதந்தன; வளைதடிகளும், வேல்களும், அம்புகளும் மிதந்து சென்றன. பின்னும் அந்தப்பன்றி வேறுபக்கத்தில் மறைந்து நின்ற வேடர்கள்மீது பாய்ந்து அவர்களுடைய தோள்களை வீழ்த்தியது; தொடைகளையு மொடித்தது; கால்களையுமொடித்தது; நீண்ட கைகளையு முறித்தது; தயிர்க்கட்டிகள்போல விழும்படி மூளைகளையும் சிதறிற்று; காற்று வீசும்போது தென்னமரத்தின் பாளைகளிலுள்ள மலர்கள் சிந்துவதுபோல அவர்களுடைய பற்களும் சிதறும்படிச் செய்தது. இவ்வாறு வேடர்களைக் கொல்லவே அவ்விடத்தினின்றும் சாந்த இரத்தவெள்ளம் பெருகி, முந்தின இரத்தவெள்ளத்தோடு கலந்து பொங்கிப்புறப்பட்டு அநேகம் மலைக்குன்றுகளை யுருட்டிக்கொண்டும் மரங்களை முறித்துக்கொண்டும், விற்களையும் அம்புகளையும் கட்டிவளைத்த திரைச் சீலைகளையும், வலைக்கயிறுகளையும் வாரிக்கொண்டும் வேகமாகச் சென்று அலைகளாக கொண்ட நீர்க்கடலிற் பாய்ந்து கலந்தது.

இவ்வாறு போன போன திக்குகளிலெல்லாம் அந்தப் பன்றி மனிதர்களைக் கொன்று எங்கும் பிணக்குவியல்கள் தோன்றும்படிச் செய்யவே, மிகவும் வீரத்தைக்கொண்ட அரிச்சந்திரனுடைய சேனையானது நிலைகுலைதலாயிற்று; அவ்வாறாகவே ஒருவீரன் அரிச்சந்திரனிருக்குமிடத்திற்கு விரைந்து சென்று, அவனைக்கண்டு வணங்கி அந்தப் பன்றி வந்த விதத்தையும், வந்து சேனைகளைக் கொன்ற திறத்தையும் அவன்பாற் றெரிவித்தான். அவன் வார்த்தைகளைக் கேட்ட அரிச்சந்திரன் கடுஞ்சினமடைந்து, "அந்தப்பன்றி எந்தவழி

யாக வந்தது? நம்முடைய வீரர்களை எவ்வாறு கொன்றது? இவ்வொன்றையும் விவரமாகக் கூறுவாயாக," என்று அவ்வீரனிடமுரைக்க, அவன், "ஐயனே! அப்பன்றியின் தோற்றத்தை நான் என்னென்று கூறுவேன்! அது முன்னே மேலேழுலகங்களையும், கீழேழுலகங்களையும் ஒரு கொம்பிலே தாங்கின வராகந்தானோ! திரிபுரதகனஞ்செய்த பரமசிவனுடைய உலகத்தை யெல்லாம் எரிக்கத்தக்க வல்லமையுள்ளபன்றி இதுதானோ! அல்லது உயிர்களையெல்லாம் கொல்லத்தக்க எமனே ஒரு பன்றி வடிவமெடுத்து வந்து தோற்றந்தானோ! அதனுடைய பயங்கரமான வடிவத்தை இன்னதென்று தெரிந்து சொல்லுதல் முடியாது; அதன் முகமுந்தலையும்பச்சைநிறமுள்ளவை; அதனுடலோ பொன்னிறமானது; அதனுடைய கொடுமையான கண்களோ மேகநிறம் பொருந்தியவைகள்; அதன் குளம்புகளோ வெண்மைநிறம் பொருந்தியவை; அதனுருவமோ மலையினும் பெரியதானது. இவ்வாறு ஒப்பற்ற இலக்ஷணங்களையுடைய அது டமேற்குத் திசையிலிருந்து வந்து நம்முடைய சேனையிற் புகுந்து தன்னுடைய வளைவான பெரிய கொம்புகளினாலே நம்முடைய காலாட்படைகளையும், பெரியதேர்களையும், பலம்பொருந்திய குதிரைக் கூட்டங்களையும், யானைகளையும், கொடிய நாய்களையும் குத்திச் சிதைத்து எங்கும் பிணக்காடாகச் செய்து, இன்னும் நம்முடைய சேனைகளை நாசஞ்செய்துகொண்டிருக்கின்றது; தேனொழுகுகின்ற மலர்மாலையை யணிந்த அரசர்பெருமானே! உம்முடைய சேனை வீரைவில் அங்கே திருப்பியருளவேண்டும்; இல்லையேல் அப்பன்றி நம்படை முழுவதையுமே நாசஞ் செய்துவிடும்," என்று கூறினான்.

அவ்வாறு கூறவே அரசர்க்கரசனான அரிச்சந்திரன் முன்னினும் அதிகமாகக் கோபத்தை யடைந்து, "ஒரு பன்றியா இவ்வாறு நம்முடைய படைகளை நாசஞ் செய்தது! நான் இப்பொழுதே சென்று அதன் சமர்த்தை யறிகின்றேன்; அஃது என்னைக் கொல்லத்தக்கதா யிருந்தாலும்

யான் அதற்கஞ்சிச் சிறிதும் பின் வாங்கேன்; இப்போது இறந்தவர்களுயிரைக் காட்டிலும் என்னுடைய உயிரென்ன சிறந்ததா! யான் உயிரிழப்பதற் கஞ்சாமல் விரைவில் சென்று அதன் வல்லமையைக் கெடுத்து என் சேனைகளைக் காப் பாற்றுகிறேன்,'' என்று சொல்லி உடனே பத்திரகாளி கொடுத்த வலிமை தங்கிய வில்லை வளைத்துக் கையிற் பிடித் துத் தன்னுடைய தேரை அப்பன்றி இரியும் திசையை நோக்கிச் செலுத்தும்படி தேர்ப்பாகனுக்குக் கட்டளையிட் டான். அங்ஙனங் கூறவே தேர்ப்பாகரில் மிகவும் சிறப்புற்றவ னும், சாரத்தியத் தொழிலின் இலக்ஷணங்களை நன்கு போதிக்கக் கூடிய சாஸ்திரங்களைக் கற்றுத் தேர்ந்தவனும், சாரத்தியஞ் செய்வதில் மிகவும் வல்லவனுமாகிய அவ னுடைய தேர்ப்பாகன், சூரியகுலத் தரசர்களுட் சிறப்புற்றவ னாகிய அவ்வரிச்சந்திரனை வணங்கி, சர்ப்பாபரணம் பூண்டவ ளும், சடைத்தலை யுடையவளுமாகிய பத்திரகாளி கொடுத்த அந்தத் தேரைப் பன்றி சஞ்சரிக்கும் பக்கத்திற் றிருப்பிச் செலுத்தினன். அவ்விதம் செலுத்தவே அந்தத் தோானது வாயுவைப்போல அளவற்ற வேகத்துடன் சென்றது; அப் படி அது செல்லும்போது அதன் வேகத்தாலே, சென்ற வழி யெல்லாம் பூமியும் பள்ளமாயிற்று; தூளிகளும் மேலே கிளம்பிப் பரவி ஆகாயத்தை மறைத்தன; பற் பல வகையான காட்டு மரங்களும் சாய்ந்து விழுந்தன; அண்டமுகடுவரை உயர்ந்திருக்கின்ற மலைகளெல்லாம் நெரிந்தன; அண்டமுக டும் அதிர்ச்சி யடைந்தது; தூளிகளால் சூரியனும் மறைவுற் றான்; மேகங்களெல்லாம் நான்கு பக்கங்களிலும் சிதறி யோடின; கடல்நீரும் குதித்து மேலெழுந்து சிதறிற்று; இன்னும் அத்தேரின் சக்கரங்களில் அநேகம் மிருகங்க ளகப்பட்டு நசுங்கி யிறந்தன; அதனால் வழியெல்லாம் ஆறு போல இரத்த வெள்ளம் பெருகியோடிற்று.

இப்படிப்பட்ட வேகத்தோடு அத்தேரானது தன் னுடைய சக்கரங்களால் எதிர்ப்பட்ட மரஞ்செடி முதலியவற் றைப் பிடுங்கிக்கொண்டு சென்று மிகவும் கொடுமைதங்கிய

அப்பன்றி சஞ்சரிக்கு மிடத்திற்குச் சமீபத்திற் சார்ந்தது.
அவ்வாறு சேரவே, தங்கக் கிரீடத்தையும், ஒப்பற்ற வெள்
ளைக் குடையையுமுடைய திரிசங்குபுத்திரனான அரிச்சந்திர
னுக்கு முன்னே, சந்திரனைப்போல வெண்மையான ஒளி
விளங்குகின்ற கொம்புகளினாலே வெவ்விய கண்களையுடைய
மதயானைகளையும், அநேகம் வில் வீரர்களைப் போர்செய்து
வெல்லத்தக்க குதிரைகளையுமே மோதிக்கொன்று, அவற்றி
னுடல்களைப் பஞ்சுபோற் பறக்கச்செய்த அந்தப் பன்றியா
னது வந்தெதிர்த்தது. அவ்வாறு அது வந்தெதிர்த்த மாத்
திரத்தில் முன்னினும் மிக்க கோபத்தையும் வேகத்தையுங்
கொண்டு மூங்கிற்காடுகள் மிகுதியாகவளர்வனவாகிய அஷ்ட
குல பர்வதங்களின் மேலும் பாய்ந்தும், மேகக்கூட்டங்க
ளைழையும் நீருடனே பூமியில் விழும்படிச் சிதறியும், தன்
வாயிலுள்ள நுரையை நாலுதிக்கிலுஞ் சிந்தி, உயர்ந்த ஆகா
யத்திலுஞ் சிதறியும், கண்களிற் றோன்றிய நெருப்பினாலே
முத்துக்களை வீசும் அலைகளையுடைய கடலையும் அதனடுவே
யுள்ள வடவாமுகாக்கினியையும் எரித்தும், மதம்பொருந்
திய எட்டுத்திக்கு யானைகளின் துதிக்கைகளிலே தன்
கொம்புகளாற் குத்தி அவற்றிற்கு நோவை யுண்டாக்கி
அவை உடம்பு கூசி நடுங்கிப் பயப்படவும், ஆதிசேடன் முத
லிய நாகர்களுடைய தலைகள் நடுங்கவும், நாற்றிசைகளினும்
ஓடியும், வேகங்கொண்டு மேற்கிளம்பியும், நீண்ட மண்ணுல
கத்தை நீர் பெருகும்படி கிழித்து முகத்தினாலே கிண்டியும்,
பாகர்களாற் செலுத்தப்பட்டு வரும் மதயானைகளை மண்
புழுதியிலே புரளும்படி குத்தித் தள்ளியும், வீரர்களாற்
செலுத்தப்பட்டு வரும் உயர்ந்த தேர்களைச் சக்கைசக்கை
யாகப் பெயர்த்துத் தள்ளியும், குதிரை வீரர்களால் அதட்டிச்
செலுத்தப்பட்டு வரும் குதிரைகளைக் கடலின் சேற்றிலே
புதையும்படி வீழ்த்தியும், பல கொடூரமான செய்கைகளைச்
செய்து முடிவில் தன்னை யேவிய விசுவாமித்திரரிட்ட கட்
டளைப்படியே அரிச்சந்திரனுடைய பொன்மயமான தேரை
யும் உடைக்கவேண்டுமென்று தன் மனத்திலெண்ணி வலப்

புறத்திலுள்ள கொம்பைச் சாய்த்துக்கொண்டு அத்தேனை நோக்கிச் சென்றது.

அவ்வாறு சந்திரப்பிறைபோன்ற கொம்பைச் சாய்த்துக்கொண்டு அந்தப் பன்றியானது செல்லவே அரிச்சந்திரன் அதனுடைய செருக்கைக் கண்டு அடங்காக் கோபங்கொண்டு உடனே பலம் பொருந்திய தன்னுடைய வில்லில் ஒரு அக்கினிமயமான அம்பைத் தொடுத்து அதன் நெற்றிக்கு நேராகக் குறிவைத்து இழுத்துவிட்டான். அங்ஙனம் விடவே அக்கணையானது வில்லினின்றும் விடுபட்டு வாயு வேகத்தினு மதிகமான வேகங்கொண்டு சென்று அப்பன்றியின் நெற்றியிலே பாய்ந்து அதனைப் பின்பக்கமாகத் தள்ளி அதனுடலமெல்லாம் நடுங்கும்படி வேறொரு மலையிலே கொண்டுபோய் வீழ்த்தியது. அவ்வாறு பத்து யோசனை அகலமும் நீளமுமுள்ள அம்மலையிலே அக்கணையானது அப்பன்றியை வீழ்த்தியவுடனே அப்பன்றியானது வாய்வழியே இரத்த மொழுகச் சக்கரம்போலச் சுழன்று தவமுனிவராகிய விசுவாமித்திரர் வாசஞ்செய்யும் சோலைக்குச் செல்லக் கருதி ஓடிற்று. அப்படி ஓடவே முன்னே அப்பன்றிக்கு அஞ்சிக் கடலைப்போல ஆரவாரித்து நாற்றிசைகளிலும் சிதறியோடிய சேனைகளெல்லாம் அச்சம் நீங்கி மகிழ்ச்சி தங்கிய மனத்துடனே நெருங்கியோடிவந்து அரிச்சந்திரனைச் சூழ்ந்தன; அப்போது அச்சேனையிலுள்ள வீரர்களெல்லாரும் அரிச்சந்திரனுடைய வில்லின் திறத்தைப் பலவாறு புகழ்ந்து கொண்டாடித் தாமரை மலர்போன்ற அவனுடைய பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினார்கள்; அங்ஙனம் வணங்கியவுடனே அரிச்சந்திரன் அவர்களை நோக்கி, "வீரர்களே! இனி நீங்கள் அஞ்சவேண்டாம்; என்னுடைய ஒரே பாணத்தினால் அப்பன்றியின் வலிமையனைத்தையும் குறைத்துவிட்டேன்; அது பயங்கொண் டோடுகின்றது; அஃது எங்குச் சென்றாலும் விடாமல் பின்பற்றிச் சென்று அதனைக் கொன்றுவிடுகிறேன்; நீங்கள் தைரியத்தோடு எனக்குப் பின்னே தொடர்ந்து வருவீராக," என்று சொல்லித் தன்னுடைய தேனை

வேகமாகச் செலுத்திக்கொண்டு அப்பன்றி செல்லும் திசையை நோக்கிச் சென்று, முன்னே அப்பன்றியால் கொழுப்பும் குடல்களும் அறுபட்டு வீழ்ந்து தன்னுடைய சேனைகள் சிதறிக்கிடக்கு மிடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான்.

அங்ஙனம் வந்து சேர்ந்தவுடன் அந்த அரிச்சந்திரமகாராஜன், தன்னுடைய சேனைகளிலே தங்கியிருந்த யானைகளும், குதிரைகளும், மனிதர்களும் அளவில்லாமற் செத்துக் கடந்த ஆச்சரியத்தைக் கண்டு, "ஆஹா! என்ன பாவத்தால் இக்கொடுமை நேர்ந்தது; எல்லாம் சிவன் செயலே," என்று சொல்லி இறந்தவர்கள்மீ திரக்கங்கொண்டு, அதன்மேல், "இவ்விதம் கொடுமை செய்த அப்பன்றியை விடலாகாது; அது சென்ற பக்கத்தில் விரைவாகத் தேரைச் செலுத்துவாயாக," என்று சாரதிக்குக் கட்டளையிட்டான்; உடனே தேர்ப்பாகன் குதிரைகளை முடுக்க அந்தக்குதிரைகள் பொன்மயமாக விளங்கும் தேரை யிழுத்துக்கொண்டு காற்றைப்போலக் கடுகிச்சென்றன. அவ்வாறு செல்லவே அரிச்சந்திரன் அத் தேருடன், முன்னே பன்றி போய் விழுந்த மலையைக் கண்டு அதன்மேலேறி யிறங்கி அப்பன்றியைப் பார்த்து வில்லில் அம்பைத் தொடுத்துவிட ஆரம்பித்தான். அதைக் கண்டவுடனே அப்பன்றியானது மிகவுங் கலக்கமுற்று உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளக் கருதி அவ்விடத்தை விட்டு அப்பால் விரைந்தோடி அரிச்சந்திரனுடைய கண்ணுக்குத் தோற்றாமல் மறைந்தது. அப்படி மறைந்தும், அரிச்சந்திரன் எப்படியாவது அதனைத் தேடிக் காணவேண்டுமென் றுறுதிகொண்டு போகக்கூடாத காடுகளி லெல்லாம் போய் முடிவில் அஃது அகப்படாமற்போகவே உடலம்மிகவும் வேர்த்துக் களைப்புற்று முகத்திலும் திருமேனியிலும் தூளிகள் படியவிடாய்ப்பட்டு, "இனிமேல் அப்பன்றியைக்காணமுடியாது," என்று அப்பாற் செல்வதை விடுத்து இளைப்பாறும்பொருட்டு ஒரு சோலையி னிடையே தாமரைமலர்கள் நிறைந்து நறுமணம் மிகுந்திருந்த ஒரு தடாகக்கரையிற் சேர்ந்தான். அப்போது அத்தடாகத்தின்மே லுயர்ந்து மலர்ந்திருந்த

தாமரைமலர்களிலும், பரவிய நீலமலர்களிலும் மொய்த்த வண்டுகளின் பாட்டொலியானது நான்கு திசைகளிலும் கேட்க அத்தடாகம் மிகவும் அதிசயத்தைத் தருவதா யிருந்தது; இன்னும் அந்தீக் குளத்திலுள்ள மீன்கள் தாவுவதா லுண்டாகும் ஓசையானது ஊழிக்காலத்திலே பொங்கி யெழுகின்ற யுகாந்தக்கடலின் முழக்கத்தை நிகர்த்திருந்தது; சக்கரவாகப் பக்ஷிகள் முழங்கும் ஓசையானது மேகத்தின் முழக்கத்தை நிகர்த்திருந்தது; இன்னும் அதில் முழக்கத்தையுடைய அலைகள் வீசுகின்ற ஓசையும், பல பக்ஷிகள் முழங்குகின்ற இசையும், தெய்வகன்னிகைகள் வந்து நீராடுகிற முழக்கமும், பல அருவிக ளோடிவந்து பாய்கிற சத்தமும், இருள் நிறமான மதயானைகள் வந்து துதிக்கையாலே நீரை மொண்டு சிந்துகிற பேரொலியும், குரவமலர்கள் பரிமளிக்கின்ற வனத்திலுள்ள முனிவர்கள் வந்து கமண்டலத்தில் நீரை மொள்ளும்போது களகளவென்றுண்டாகும் சத்தமும், முதலைகள் கூட்டமாகக் கூடித் தங்களுக்குள்ளே கோபங்கொண்டு சீறிச் சண்டை செய்கிற முழக்கமும், குடத்தைப் போன்ற வடிவமுள்ள வெண்சங்குகள் கருப்ப வேதனைப் பட்டிரைச்சலிடுஞ் சத்தமும், அவ்வோசைக்கஞ்சி வெள்ளைக் குருகுகள் பறந்தோடுகிற சத்தமும், மீன்குத்திக்குருவிகள் ஆகாயத்திலிருந்து குறிப்பாக மீன்களின்மேல் வீழ்கிற சத்தமும், புலிகள் வந்து நீரைப் பருகும் ஓசையும் இடைவிடாமல் அதிகரித்திருந்தன. இவையன்றி அக்குளத்து நீரில் தினந்தோறும் மூழ்கும் முனிவர்களுடைய காவிவஸ்திரங்களினின்றுங் கழிந்த காவியும், கரையிலுள்ள தருக்களின் மலர்களிலிருந்து வடியும் பொன்னிறமான தேனும், கோபத்தைக்கொண்ட யானைகளின் மதப்பெருக்கும், நீருந்த வரும் காட்டெருமைகளின் மடியினின்றும் வடிந்த பாலும், அடியில் பிரகாசத்துடன் தங்கி பச்சை சிவப்பு பவளம் வயிரம் முத்து ஆகியவைகளும் கலந்து, பல நிறங்களும் விளங்குவதனாலே, அந்நீர் இன்ன நிறத்தை யுடையதென்று ஆராய்ந்து எவராலுஞ் சொல்லமுடியாத தன்மையை யுடை

யதாயிருந்தது; இஃதன்றி, வெண்டாமரை, செந்தாமரை, செவ்வல்லி, செங்கழுநீர், கருங்குவளை ஆகிய பல மலர்களெல்லாம் அலரப்பெற்று அக்குளம் விளங்கிய தோற்றமானது, அளவில்லாத சூரியர்களும், சந்திரர்களும், நக்ஷத்திரங்களும் நிறைந்திருக்கின்ற ஆகாயத்தைப் பிரமதேவன் பூமியி லுண்டாக்கி அக்காட்சியை வைத்ததுபோன் றிருந்தது; இன்னும் அக்குளத்தினுள்ளே நிறைந்திருந்த ஜலத்துக்கும், சங்குகளுக்கும், மலர்களுக்கும், மீன்களுக்கும் அக்குளத்தினிடம் போதாம லிருந்தது; அதன் மேற்பாகத்தில் பறந்து சஞ்சரித்த வெள்ளைக் குருகுகளுக்கும், அன்னங்களுக்கும், நாரைகளுக்கும் ஆகாயத்தினிடம் போதாமே லிருந்தது; அன்றியும், அக்குளத்தில் இராகத்தைப் பாடும் வாயைக் கொண்ட வண்டுகள் மொய்க்கப்பெற்ற தாமரை மலர்கள் கண்களுக் கடங்காமலும், மனத்தால் அளவிடக்கூடாமலு மிருந்தன; நீலோற்பலமலர்களும் அத்தன்மையை யுடையனவாகவே யிருந்தன; பின்னும் அக்குளத்தினீர்மேல் அலைகள் புரண்டுகொண்டிருந்தன; அவ்வலைகளின்மேலெல்லாம் தாமரைமலர்கள் அசைந்துகொண்டிருந்தன; அந்தமலர்களின்மேலெல்லாம் சூற்கொண்ட சங்கினங்கள் ஊர்ந்துகொண் டிருந்தன; அந்தச் சங்குகளின்மே லெல்லாம் தாமரைமலரிலுள்ள மகரந்தம் படிந்திருந்தது; அந்த மகரந்தத்தின்மேலே வண்டுகள் மொய்த்துக்கொண்டிருந்தன; அந்த வண்டுகளின் கால்களிலெல்லாம் மலர்களிலிருந்து படிந்த தேனொழுகிக்கொண்டிருந்தது; இவையன்றி அக்குளத்தில் ஸ்திரீகளின் முகத்தையும், கால்களையும் போன்ற தாமரைமலர்களும், அழகிய கூந்தலை நிகர்த்த கொடிப்பாசியும், இதழை நிகர்த்த அல்லிமலரும், கண்களை நிகர்த்த கயல்மீன்களும், தோள்களை நிகர்த்த வள்ளைக் கொடிகளும் நிறைந்து விளங்கிய தோற்றம் எப்படியிருந்ததென்னில், அந்த நீர்க்குளமாகிய பெண் அரிச்சந்திரனைக் கண்டு விரும்பி தாமரைமலர்களாகிய முகத்தையும் பாதங்களையும், கொடிப்பாசியாகிய கூந்தலையும், செவ்வல்லிமலராகிய இதழையும், கயல்மீன்களாகிய கண்களையும்,

வள்ளியாகிய காதுகளையும் அழகோடு தோன்ற விளக்கிக் காட்டி மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் முகமலர்ந்து புன்சிரிப்புடன் அவனை எதிர்கொண் டழைப்பதுபோன் றிருந்தது.

இவ்வகைச் சிறப்புக்கள் பொருந்தியதும், வெண்மையான அலைகளால் முத்துக்களை வாரிக் கரைமேல் வீசுவதுமாகிய குளக்கரையில் மேற்கூறியபடி அரிச்சந்திரன் சேர்ந்தவுடன், அதன் பக்கத்தில் மலையின்மேலிருந்து ஒளிபொருந்திய மணிகளை ஒதுக்கிக்கொண்டுவரும் அருவி பாய்வதான பரிமளமிகுந்த ஒருமலர்ச் சோலையிலே தங்கினான். அப்போது சூரியனும் மேற்றிசைக் கடலிற்போய்ச் சேர்ந்தான். அச்சமயம் அரிச்சந்திரனைச் சேர்ந்த அரசர்களும், மந்திரிகளும், படைத்தலைவர்களும், மற்றைய வீரர்களும், தாங்களேறிவந்த யானைகளையும், இரதங்களையும், குதிரைகளையும் விட்டிறங்கி எல்லோரும் ஒன்றுகூடித் தேனை நிகர்த் தினிக்கின்ற அக்குளத்தி னீரிலே மூழ்கியும், அந்நீரைப் பருகியும் இளைப்பாறி மேற்கூறிய சோலையில் தங்கள் தங்களுக் கிஷ்டமான விடங்களிற் றங்கினார்கள்; அரிச்சந்திரனும், தன் மனைவியாகிய சந்திரமதியுடன் அக்குளத்திற் படிந்து இளைப்பாறியிருந்தான். இப்படி அரிச்சந்திரனும் அவனுடைய சேனைகளும் அங்கே தங்கியிருக்கும்போது, காட்டில் சஞ்சரித்துத் தாகவிடாய்கொண்டு அத்தாகத்தைத் தணித்துக் கொள்ளும்பொருட்டு, நீர் பருக அக்குளத்திற்கு வந்த சில முனிவர்கள், பெண்களுக்கு விளக்கமான சந்திரமதியும், அயோத்திக்கரசனை அரிச்சந்திரனும், அவனுடைய சேனைகளும் அவ்விடத்தி லிறங்கியிருப்பதைப் பார்த்து, "முனிவர் தங்குமிடத்தில் எவனோ ஓர் அரசன் வந்து அச்சமில்லாமல் தங்கியிருக்கின்றான்; இச்செய்கை இவனுக்குத் தகுமோ?" என்று கோபங்கொண்டு உடனே அரிச்சந்திரன் சமீபத்திற் சென்று, "அரசனே! இவ்விடம் முனிவர் வாசஞ்செய்தற் குரியது; விசுவாமித்திரரைச் சார்ந்தது; ஆதலால், நீ இங்கே வந்திறங்கினது தகாதகாரியம்; விசுவாமித்திரமுனிவர் கண்டால் உனக்குக் கடினமான சாபங் கொடுத்து உன்னை எரி

த்துவிடுவார்; நீ விரைவில் இவ்விடத்தைவிட்டு நீங்குவாயாக," என்று கூறினார்கள். அதற்கு அரிச்சந்திரன் அம்முனிவர்களை நோக்கி, "அந்தணர்களே! நானும் என்னைச் சார்ந்தவர்களும் அந்த விசுவாமித்திரமுனிவருக்கு அடிமைகள்; அப்படியிருக்க அவர் எங்கள்மீது எதற்காகக் கோபங்கொள்ளப்போகிறார்? நாங்கள் அவர் கோபங்கொள்ளத்தக்க குற்றமொற்றுஞ் செய்யவில்லை; அப்படியே நாங்கள் அறியாமல் அவருக்குக் குற்றஞ் செய்திருந்தபோதிலும் அவரை வணங்கிச் சமாதானஞ் செய்துகொள்வோம்," என்று சொன்னான். அதைக்கேட்டு அம்முனிவர்கள் மிக்க இறுமாப்போடு தலையசைத்து, "அப்படியானால் இங்கேயிரு; பின்னே நடக்கும் விபரீதத்தை நீயே தெரிந்துகொள்வாய்; இப்போது நாங்கள் கூறும் சொல் உன் செவிக்கேறாது," என்று சொல்லித் தங்க ளிருப்பிடஞ் சென்றார்கள்.

அரிச்சந்திரன் காட்டிற் கனவு காணுதல்.

அவ்வாறு சிறந்த தவத்தையுடைய அம்முனிவர்கள் சென்றபின் மாலைக்காலமானது நீங்கி இராக்காலமானது வந்தது. அப்போது அரிச்சந்திரன், விசுவாமித்திரர் தனக்குச் சிநேகமானவராதலால் தன்மீது கோபங்கொள்ளாரென்று உறுதிகொண்டு அவரைப்பற்றி முனிவர்கள் கூறிய வார்த்தைகளால் கலக்கமடையாமல் அவற்றை மறந்து, தனக்கென் றேற்படுத்தப்பட்டிருந்த சித்திர கூடாரத்திற்குள் நுழைந்து அப்போது சித்தப்படுத்தப்பெற்றிருந்த உணவுகளையும், காட்டிலகப்பட்ட மதுரமான கனி, காய், கிழங்கு முதலியவற்றையு மருந்திச் சந்திரமதியுடன் சந்தோஷமாக வார்த்தையாடிக் கொண்டிருந்து பின்பு சயனத்திற் படுத்து நித்திரை செய்தான்; சந்திரமதியும் சயனித்தாள்; மதம்பொருந்திய யானைகளும், குதிரைகளும் நித்திரை செய்தன; அரிச்சந்திரனோடு தொடர்ந்து சென்ற மற்றைய அரசர்களும், மந்திரிகளும், சேனைத் தலைவர்களும் வீரர்களும் நித்திரை செய்தார்கள். அங்ஙனம் எல்லோரும் நித்திரைசெய்ய அவ் விராக்காலம்

நீங்கி விடியற்கால நேரமாயிற்று; அச்சமயத்திலே சிவந்த உச்சிக் கொண்டையையுடைய சேவல்கள் கூவின; கரிக் குருவிகள் சத்தமிட்டன; கிழக்குத்திக்கிலே சூரியனும் உதய மாயினான். அவ்வாறாகவே பூமண்டலத்தை மறைப்பதாய்க் கவிந்திருந்த இருளானது நீங்கிற்று; சூரியவொளி கிழக்கே சிறிது விளங்கிற்று; அத்தருணத்தில் மேற்கூறியபடி நித்திரைசெய்த, அரசர்களும், மந்திரிகளும், படைத்தலைவர்க ளும், வீரர்களும் விழித்தெழுந்தார்கள்; யானைகளும் விழித் தெழுந்தன; குதிரைகளும் நித்திரை தெளிந்தன; சந்திரமதி யும் விழித்தெழுந்தாள். அரிச்சந்திரன் மாத்திரம் விழிக்க வில்லை; அதனால் சந்திரமதி அவன் விழிக்குஞ் சமயத்தை யெதிர்பார்த்துக்கொண் டிருந்தாள். அப்படி யிருக்கும் போது அரிச்சந்திரன் ஒரு பயங்கரமான சொப்பனத்தைக் கண்டு உடனே உடல் பதறி மனத்திடுக்கங்கொண்டு விழித் தெழுந்தான். அப்படிப் பதறியெழுந்த மாத்திரத்தில் கொடி போன்ற இடையினையுடைய சந்திரமதி மனக் கலக்கமுற்று அரிச்சந்திரனுடைய நடுக்கத்தைக் கண்டு, நேர்ந்தது யாதோ வென்று பயந்து உடனே அவன் முகத்தை நோக்கி, "மன் னர்க்கு மன்னனே! தம்முடைய நித்திரையில் என்ன நேர்ந் தது? எதற்காக இவ்வாறு பதறியெழுந்தீர்? ஏதேனும் பயங் கரமான கனவுகண்டு விழித்தீரோ? நேர்ந்ததை விரைவில் அடியாளுக்குத் தெரிவித் தருளவேண்டும்," என்றுரைக்க அதற்கு அரிச்சந்திரன் அவளிடத்தில், "பெண்மணியே! நான் மிகவும் அஞ்சத்தக்க ஒரு சொப்பனத்தைக் கண்டு விழித்தேன்; அதனாலேயே என்னுடைய தேகம் இவ்விதம் நடுங்குகின்றது; அக்கனவின் பயனால் என்ன தீங்கு விளையு மோ வென்று என் மனம் கலக்கத்தை யடைகின்றது," என்று கூறினான். அதைக் கேட்டவுடனே சந்திரமதி மிக வும் முகவாட்டத்தை யடைந்தவளாய் அரசன் முகத்தை நோக்கி, "என் நாயகரே! நாம் உலகத்திற்கு என்ன தீங்கைச் செய்தோம்? மனமறிய ஒரு பாவத்தையும் செய்யவில்லை; அப்படியிருக்க நமக்கு என்ன துன்பம் வரும்? ஒன்றுமே

விராது; அப்படியே ஒருவாறு வந்தாலும் அது தெய்வச் செயலாகும்; அதற்கு நாமென்ன செய்யலாம்? எது எப்படியிருந்தாலும் சரி; இப்போது தாம் கண்ட சொப்பனத்தை இன்னதென்று விளக்கமாக உரைத்தருளவேண்டும்." என்று வேண்டினாள். அப்போது அரிச்சந்திரன் அவளிடத்தில், "பெண்கணுபகமே! நான் இப்போதே மந்திரிகளை வரவழைத்து அவர்களிடம் அந்தக் கனவைத் தெரிவித்து அதனுடைய பயனைத் தெரிந்து சொல்லும்படி கூறுகிறேன்; அப்படிக் கூறும்போது நீ அக்கனவையும் அதன் பயனையும் தெரிந்துகொள்ளலாம்," என்று சொல்லிவிட்டு அந்தக்கணமே தூதுவர்களை யழைத்து, "நீங்கள் விரைந்து சென்று மந்திரிகளை யழைத்துவருவீராக," என்று கட்டளையிட்டான்.

அவ்வாறு கட்டளையிடவே அந்தத் தூதுவர்கள் விரைந்தோடி மந்திரிக ளிறங்கியிருக்கும் கூடாரங்களைச் சார்ந்து அவர்களிடம் அரசனிட்ட கட்டளையைத் தெரிவித்து உடனே அவர்களை யழைத்து வந்தார்கள். அந்த மந்திரிகள் விரைவாக நடந்து சென்று, விசுவாமித்திரரால் ஏவப்பட்ட மிருகங்களை யெல்லாம் கொன்று வெற்றியடைந் திருக்கிற அரிச்சந்திரனைக் கண்டு அவனுடைய தாமரைமலர்போலும் பாதங்களை வணங்கித் துதித்து அவனை நோக்கி, "அரசர்க்கிறைவ! நீர் எங்களை விரைவாக அழைத்து வரும்படி கட்டளையிட்டதற்குக் காரணம் யாது? அதனைக் கிருபையோடு எங்களுக் குரைக்கவேண்டும்," என்று வினவினார்கள். அப்படி மந்திரிகள் வினவியதைக் கேட்டு, உலகத்தை யெல்லாம் ஆளுகின்ற அரசனாகிய அரிச்சந்திரன் அவர்களைப் பார்த்து, "மதியிற்சிறந்த மந்திரிகளே! நான் சற்று நேரத்திற்குமுன் தூக்கத்தில் மிகவும் கலக்கத்தைத் தருவதான ஒரு சொப்பனத்தைக் கண்டு விழித்தேன்; அதனால் என்ன தீங்குவிளையுமோ தெரியவில்லை; ஆதலால், நீங்க ளெல்லோரும் அக்கனவைக் கேட்டு அதனால் இன்னது நேருமென்பதை உங்கள் மதிநுட்பத்தா லாராய்ந்து எனக் குரைப்பீராக," என்று கூறினான். உடனே மந்திரிகள், "அவ்வாறே சொல்கிறோம்;

அக்கனவை விரைவில் தெரிவிப்போக," என்று அரசனிடம் தெரிவிக்க, அவன் அவர்களிடத்தில், "அமைச்சர்களே! கேட்பீராக; நான் சற்று நேரத்திற்குமுன் அயர்ந்து தூங்கும்போது என்னைப் பெற்று வளர்த்த தந்தையாகிய திரிசங்குமன்னர் தேகத்துடனே சுவர்க்கலோகம்போய்த் தேவர்களால் தள்ளப்பட்டுக் கீழேவந்து நக்ஷத்திர மண்டலத்தில் நிலைகொண்டிருந்த காலத்திற்குப் பின்பு, நான் தேனிறைந்த மலர்மாலைகளை யணிந்த கூந்தலையுடைய ஐந்து பெண்களைப் பூர்வபுண்ணியவசத்தினாலே கூடியுறவாடி அவர்களால் இன்பத்தை யடைந்துவந்ததாகவும், அப்படி யின்பமனுபவித்து வருங்காலத்தில் எனக்குத் தீவினையானது வந்துசேர அதனாலே அவ்வைந்து பெண்களுள் ஒருத்தியை அருமையான தவத்தையுடைய ஒரு முனிவனுக்கு நானே சம்மதித்துக் கொடுத்துவிட்டதாகவும், இன்னுமொருத்தி தானேபோய் அம்முனிவனோடு கூடிக்கொண்டதாகவும், மற்றொருத்தி உணவுமுதலியவை யில்லாமல் என்னைவிட்டு நீங்கியதாகவும், வேறொருத்தி என்னைவிட்டு நீங்கிக் கண் குருடாய்விட்டதாகவும், ஒருத்திமாத்திரம் எப்போதும் என்னைவிட்டு நீங்காமலிருந்து இம்மை மறுமைகளுக்குரிய நன்மைகளை யெல்லாம் எனக்குக் கொடுத்ததாகவும் ஒரு தோற்றத்தைக்கண்டு உடல்பதறி விழித்தேன்; இக்கனவின் பயன் யாது? இதனால் என்ன விஷயங்கள் நேரும்? நீங்கள் நன்றாக உங்கள் புத்தியைக் கொண்டு ஆராய்ந்துரைப்பீராக," என்று கூறினான்.

இவ்வாறு அரிச்சந்திரன் சொல்லி முடித்தவுடனே அந்த மந்திரிகளுக்குள்ளே சிரேஷ்டனும், நல்ல சாஸ்திரங்களை யெல்லாம் வழுவாமற் கற்றுணர்ந்தவனுமாகிய சத்திய கீர்த்தி யென்னும் மந்திரி அக்கனவின் பயனை ஆராய்ந்து சொல்லத் தொடங்கினவனாய் எழுந்து அரிச்சந்திரனுடைய பாதங்களை வணங்கி அவனை நோக்கி, "எம் பிறைவ! தாம் இப்பொழுது கண்ட கனவின் பயனைத் தெரிந்துகூறுகிறேன் கேட்பீராக; விசுவாமித்திரமுனிவர் ஏதோ ஒரு காரணத்தை முன்னிட்டு உமக்கு அளவற்ற வஞ்சனைகளையும் தீங்குகளை

யும் செய்யத் தொடங்கியிருக்கின்றார்; இப்பொழுது நம் நாட்டில் விளைந்த கேடும் அவராலேயே உண்டாயிருக்கின்றது; இன்னும் அவரால் அளவற்ற தீங்குக ளுண்டாம்; அதற் கறிகுறியாகவே இந்தச் சொப்பனம் உம்முடைய கனவிலேற் பட்டிருக்கின்றது; நீர் கனவிற் கண்ட முனிவர் விசுவாமித்திரரா வர்; ஐந்து பெண்களுள் ஒரு பெண் அரசாட்சியாம்; ஒரு பெண் செல்வமாம்; ஒரு பெண் உம்முடைய மனைவியாகிய சந்திரமதியாவள்; ஒரு பெண் உம்முடைய அருமைப் புதல்வனாவன்; ஒரு பெண் உமது சத்தியமாம்; நீர், ஒருத்தியை ஒருமுனிவருக்கு நீரே சம்மதித்துக் கொடுத்ததாகக் கண்டதனால் உம்முடைய அரசாட்சியை ஒரு காரணத்தை முன்னிட்டு நீரே விசுவாமித்திரருக்குக் கொடுத்துவிடுவீர்; ஒருத்திதானே அவரிடம் சேரக்கண்டதனால், உம்முடைய செல்வமும் அவ்வரசாட்சியுடன்தானே அவரிடம் போய்ச் சேரும்; ஒருத்தி உணவு முதலியவை இல்லாமல் உம்மைவிட்டுப் பிரிந்துபோகக் கண்டதனால் உம்முடைய மனைவி உம்மைவிட்டுப் பிரிந்து உணவுமுதலியன இல்லாமல் வருந்தியலையும் காலம் நேரும்; ஒருத்தி உம்மைவிட்டு நீங்கிக் கண் குருடாய்ப்போகக் கண்டதனால் உம்முடைய புத்திரனும் உம்மைவிட்டுப் பிரிந்து தீங்கடைவான்; ஒருத்தி உம்மைவிட்டு எப்போதும் நீங்காதிருக்கக் கண்டதனால் உம்முடைய சத்தியம் மாத்திரம் உம்முடனே சார்ந்திருந்து இம்மை மறுமைக்குரிய பயன்களைத் தரும்; இவ்வுலகத்தில் நீர் எவ்வளவு துன்பத்தை யடையினும் முடிவில் உம்முடைய சத்திய மகிமையால் நன்மை யடைவீர்; இக்கனவும் விடியற்கால நேரத்தில் ஏற்பட்டிருக்கின்றபடியால் கனூநூல் முறைப்படி இதன் பயனாகிய செய்கைகளெல்லாம் சீக்கிரமாகவே நடைபெறும்; உம்முடைய தலைவிதி யிப்படி யிருக்கின்றது; நீர் மிக்க சிறப்போடிருக்கப் பார்த்த எங்களுடைய கண்களால் இனி நாங்கள் உம்மைத் தாழ்ந்த நிலையில் பார்க்கப் போகின்றோம்; நான்முகன விதியை விலக்க யாவரால் முடியும்?" என்று சொல்லிக் கண்ணீர்விட்டு மிகவும் வருந்தினான்; மற்ற மந்திரி

களும், "நம்மிறைவர்க்கு இந்தகைய துன்பங்களும் நேரலாமோ," என்று முகம் வாடி மனங் கலங்கினார்கள்.

அப்போது சந்திரமதி எல்லாவற்றையும் கேட்டுக்கொண்டிருந்து தன் வாழ்வுக்குக் கேடு வருவதை யுணர்ந்தும் அதன்பொருட்டு மனத்தைக் கலக்கவிடாமல் தைரியங்கொண்டு அரிச்சந்திரனுக்குத் தேறுதல் சொல்லக் கருதி அவனை வணங்கித் துதித்து அவன் திருமுகத்தை நோக்கி, "பரிதி குலத் துதித்த பார்த்திப! நீர் அரசாட்சியை யிழந்தாலும், செல்வத்தை யிழந்தாலும், என்னை யிழந்தாலும், அருமைப் புத்திரனை யிழந்தாலும் தேவரீருடைய நீதிமுறைமை ஒன்றைமாத்திரம் இழக்காமல் காப்பாற்றுவீராக; எங்களாலும், உலக செல்வத்தாலும் ஏற்படும் இன்பம் நிலையற்றது; சத்தியத்தா லேற்படும் பயனோ எப்பொழுதும் அழியாச் சுகத்தைத் தருவதாகும்; எல்லாம் நீங்கினும் அச்சத்திய மொன்று மட்டு மிருந்தால், அதனால் அளவற்ற நன்மை யுண்டாகும்; ஆதலால், நீர் எங்கள்பொருட்டும் அரசாட்சியின்பொருட்டும் கவலை யடையவேண்டாம்; எல்லாம் தெய்வச் செயலின் படியே நடக்கும்," என்று கூறினாள். அவ்வாறு கூறியமாத்திரத்தில் அங்குக் கூடிய மந்திரிகள் முதலிய எல்லோரும் முன்னினும் அதிகமாகக் கண்ணீர் பெருகப் பெருமூச்சு விட்டுக் கைகளால் முகத்தை மூடிக்கொண்டழுது ஆறாத்துயரத்தை யடைந்து மயங்கினார்கள். அப்படி எல்லோரும் வருந்தி யழும்போது வாசனை பரிமளிக்கின்ற அழகிய மலர் மாலையை யணிந்த மார்பினை யுடையவனாகிய அரிச்சந்திரன், அவர்களை நோக்கி, "மதியிற் சிறந்த மந்திரி முதலியவர்களே! நீங்கள் என் பொருட்டுக் கண்கலங்கி மிகவும் வருத்தத்தை யடையவேண்டாம்; வரும் விதி வந்தால் எப்பேர்ப்பட்டவர்களும் அதனை யனுபவித்தே தீரவேண்டும்; ஆதலால் அறிவிற் சிறந்த நீங்க ளெல்லோரும் இவ்வாறு வருந்துதல் தகாது," என்று சொல்லி அவர்களைத் தேற்றிச் சந்திரமதி மனங் கலங்காம லுரைத்த வார்த்தைகளுக்காக மகிழ்ந்து அவளைப் பலவாறு கொண்டாடிக் காலக்கடன் முதலிய

வற்றை முடித்துக்கொண்டு அன்றையத்தினம் அவ்விடத்திலேயே தங்கியிருந்தான். அதற்கப்பால் நடந்த விஷயங்களை இனிமேற் கூறுவாம்.

வேட்டஞ்செய்காண்டம் முற்றுப்பெற்றது.

சூழ்வினைக்காண்டம்.

அரிச்சந்திரனுடைய பாணம் பட்டு வருந்திய பன்றி விசுவாமித்திரரிடம் போய் முறையிடல்.

மேற்கூறியபடி அரிச்சந்திரன் தன் பரிவாரங்களோடு குளக்கரையிலே தங்கியிருக்க, முன்னே அவனுடைய வெவ்விய பாணம் பட்டதனால் வருந்தி மயங்கி மறைந்தோடிய பன்றியானது வாய் வழியே இரத்த மொழுக உடல்பதறி விசுவாமித்திரருக்கு முன்னே போய்ச் சுழன்று விழுந்தது. அதைக் கண்டவுடனே விசுவாமித்திரர் மிகவும் பதறி அதனுடைய துன்பத்திற் கிரங்கி, "பன்றியே! உனக்கு நேர்ந்தது யாது? அந்தக் கொடியனாகிய அரிச்சந்திரன் உனக்கு என்ன செய்தான்?" என்று வினவினார். அதற்கு அப்பன்றி, "என்னை அடிமையாகக் கொண்ட முனிவரே! உம்முடைய உத்தரவின்படியே நான் விரைந்து சென்று அரிச்சந்திரனைச் சார்ந்த அரசர்களையும், வீரர்களையும், யானைகளையும், குதிரைகளையும், வேடர்களையும், நாய்களையும் கொன்று குவித்தேன்; அதனால் அவ்வரிச்சந்திரனுடைய சேனை சிதைந்து நான்கு பக்கங்களிலு மோடிற்று; அதன்மேல் அவ்வரசன் என்னுடைய செய்கையை யறிந்துவந்து மிகவுங் கோபங்கொண்டு என்மீது ஒரு பாணத்தைப் பிரயோகித்தான்; அந்தோ! அப்பாணத்தின் கொடுமையை நான் என்னென்று சொல்வேன்; அது மிகவும் வேகங்கொண்டுவந்து என் னெற்றியிற் பாய்ந்து என்னைத் தூக்கி நெடுந்தூரத்திற் கப்பாற் கொண்டுவந்து போட்டுவிட்டது; இனி அவனோ டெதிர்த்தால் பிழைப்ப தரிதாகுமென் றுறுதிகொண்டு உயிர்தப்பி

ஓடிவந்துவிட்டேன்; இப்போது நீர் கிருபை செய்தால் மாத்திரம் பிழைப்பேன்; இல்லையேல் என் உயிர் நில்லாது," என்று கூறிற்று.

விசுவாமித்திரர் கோபத்தால் இரண்டு பெண்களைச் சிருஷ்டித்து அரிச்சந்திரனைக் கெடுக்குமாறு அவனிடமனுப்புதல்.

மேற்கூறியபடி பன்றி சொல்லிய வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடனே விசுவாமித்திரர் அப்பொழுதே அப்பன்றிக்கு உண்டான துன்பத்தை மாற்றி அதை அனுப்பிவிட்டு, "நல்லது! இப்படியா செய்தான்! அவனுடைய சாமர்த்தியத்தை நான் அறிகிறேன்," என்று துடிதுடித்துக் கூறி வடவாமுகாக்கினியைப்போலக் கண்கள் சிவந்து தோன்ற, மனங்கொதிக்க, ஊழிக்காலத்திலே வீசுகின்ற சண்டமாருதக் காற்றைப் போலப் பெருமூச்சுவிட்டுக் கடலிலேதோன்றிய விஷம்பொங்கினாற்போலக் கோபமதிகரித்தெழுந்தார். அவ்வாறு அவர் துடிதுடித்துப் பொங்கியெழவே அவருடைய கோபமிகுதியினாலுண்டான பெருமூச்சினின்றும், பேச்சினாற் கிளியையும், நடையினால் பெட்டையன்னத்தையும், இடையினால் மின்னலையும் நிகர்த்த இரண்டு மோகினிப் பெண்கள் கறுப்பு நிறத்தோடு பிறந்து, கடலினிடத்தே நிலைகொண்டு நிற்கும் இரண்டு நீலக்கொடிகள் போலவும், செவ்வியையுடையவளான இலக்குமி பாற்கடலிலே அமுதத்தோடு பிறக்கும்போதுண்டாகிய நஞ்சுடனே தோன்றிய இரண்டு கரிய இலட்சுமிகள் போலவும், கருமை நிறத்தையுடைய சந்திர சூரியர்போலவும், ஆகாயத்திலுள்ள இரண்டு மின்னல்கள் கறுத்து விளங்கினாற்போலவும், இந்திர நீலக் கொம்புகளிரண்டு பூமியில்வந்து தோன்றினாற்போலவும், கரியகடலிலே இரண்டு பவளக்கொடிகள் கறுத்து நின்றாற்போலவும், பாற்கடலைக் கடைந்தகாலத்தில் பாம்புகக்கின விஷக்கடலிலே முழுகி அந்த விஷநிறமாக எழுகின்ற இரண்டு அன்னங்கள் போலவும், விஷகண்டத்தையுடைய சிவபெருமானது நெற்

றிக் கண்ணாலே மன்மதன் எரிபட்டிறந்தகாலத்தில் புற முதுகுகாட்டி யோடாமல் அச்சிவனுடனே எதிர்த்துநின்று அச்சிவனுடைய நெற்றிக்கண் ணெருப்பால் நீலத்தைப்போல் மேனிகருகி வெம்பிப் பின்னர் அம் மன்மதன் அநங்கனாய் உயிர்த்தெழுந்தகாலத்தில் அவனோடுசேர்ந்து அவன்செல்லு மிடங்களெல்லாஞ் சென்று, அவன் நினைத்தபோது அவன் மனத்திற் சார்ந்து, அவனுடைய நினைப்பின்படியே நடந்து, அவனிடத்தில் விசுவாச முடையவர்களாய் அவனுக்கினிமை செய்யும் நேயமாகிய ஆசாரத்தினா லுயர்ந்தவர்களாகிய அம் மன்மதனுடைய சேனைகளிலுள்ள இரண்டுபெண்களைப்போல வும், மேற்கூறியபடி சிவனுடைய நெற்றிக்கண்ணா லிறந்து சாம்பலாகிய மன்மதன், பழியைவாங்க எண்ணிக் காலபாசத் தையே கண்களாகக் கொண்டு, தவறில்லாத வரங்களையும் பெற்றுத் தோன்றிய இரதிதேவியும், அவளுடைய சகளத்தி யும்போலவும், திருமாலின் உந்திக்கமலத்திலே தோன்றியவ னும், சிருஷ்டித் தொழிலில் வல்லவனுமாகிய பிரமனைத் தாழ்மைப்படுத்த நினைத்து விசுவாமித்திரர் வரைந்துகொண்டு நீலமையினாலே எழுதிய இரண்டு சித்திரங்கள்போலவும், அவ்விசுவாமித்திரருக் கெதிரே நின்று காந்தள் மலர்போ லும் கைகளால் அவரை வணங்கினார்கள். குற்றமில்லாத நான்கு வேதங்களையுந் தெளிவாகத் தெரிந்த பரிசுத்தமான குணத்தையுடைய பெரியோர்களுக்குக் கோபமுண்டானால் அக்கோபத்தைச் சண்டாளமென்று அறிந்தோர் கூறுவர்; ஆதலின், அதற்கிணங்க மேற்கூறிய பெண்களிருவரும் தவத் திற் சிறந்த விசுவாமித்திரருடைய மூக்கிலே பொருந்திய கோபத்தின் வழியாகப் பிறந்தவர்க ளாதலாலே அவர்கள் சண்டாளிக ளானார்கள்.

அவ்வாறு சண்டாளிகளாகி வணங்கிய அப்பெண்களை விசுவாமித்திரர் பார்த்து அன்போடு அருகில் வரும்படி யழைத்து உட்காரச்செய்து, அவர்களுக்குப் பலவிதமான எழுத்துக்களின் பேதங்களையும், சொற்களின் வகைகளையும் முதலிற்கற்பித்து, அதன்மேல்அறுபத்துநான்கு கலைஞானங்

களையு முணர்த்தி, சங்கீதத்தையும், வீணை வித்தையையும், கின்னர வித்தையையும், பரதசாஸ்திரத்தையும் விசேஷமாகக் கற்றுக்கொடுத்தார். அவ்வாறு கற்றுக்கொடுக்கவே அப்பெண்கள் எல்லா வித்தைகளையும் முற்றுறக்கற்றுத் தேர்ச்சியடைந்து, அத்தேர்ச்சியை விசுவாமித்திரருக் குணர்த்தும்பொருட்டு இசையில் ஒப்பில்லாத நாரதரும், கின்னரர்களும், கந்தருவர்களும் கேட்டு வெட்கத்தை யடையும்படி இனியகுரலிற் பாடினார்கள். அங்ஙனம் பாடவே, தீய்ந்து காய்ந்துபோன பயிர்களெல்லாம் செழிப்புற்றுத் தழைத்து விளைவு மிகுந்தன; பட்டு நெடுங்காலமாகக் காய்ந்துபோயிருந்த மரங்களெல்லாம் தளிர்த்துச் செழித்தன; முன்னாளிலே இறந்துபோனவர்களுடைய எலும்புகளும் உயிர்பெற்றுத் தசைநரம்பு உதிரம் உரோமம் முதலியவைகளுடன் எழுந்தன.

அச் சமயத்தில் முன்னே அரிச்சந்திரனைக் குளக்கரையிற் கண்டு சென்ற முனிவர்கள் வாசனைபொருந்திய நீண்ட சடாமுடியையுடைய விசுவாமித்திரரிடம் வந்து அவரை வணங்கித் துதித்து அவரிடம், மேற்கூறிய குளத்தருகே அரிச்சந்திரன் சேனைகளுடன் வந்திறங்கி யிருப்பதையும், தாங்கள் கண்டுவந்த விதத்தையும் கூறினார்கள். அவ்வாறு புண்ணியமெல்லாந் திரண்டு வடிவெடுத்தாற்போலும் தேகத்தையுடைய அரிச்சந்திரன் குளத்தருகே தங்கியிருக்கின்றானென்று அவர்கள் கூறவே விசுவாமித்திரர், "சரி! சரி!! நாம் நினைத்தபடியே அவன் சமீபத்தில் வந்தான்; இனி நம்முடைய எண்ணமெல்லாந் தடையின்றி நிறைவேறும்," என்று தமக்குத்தாமே சொல்லிக்கொண்டு பின்னர், மதுரமான சொற்களைக்கொண்ட பவளம்போலும் வாயையும், செவ்வையான வேல்போலுங் கரிய கண்களையுமுடைய அவ்விரண்டு பெண்களையும் பார்த்து, "பெட்டை யன்னம்போலும் நடையையுடைய பெண்களே! சமீபத்திலுள்ள குளக்கரையிலே அயோத்திநாட்டிற்கிறைவனாகிய அரிச்சந்திரன் தன் சேனைகளுடனே வந்திறங்கி யிருக்கின்றான்; இப்பொழுதே நீங்

கள் அவனிடத்திற் சென்று இனிமையான இசைப் பாடல்களைப் பாடி அப்பாடல்களினாலே அவன் மனத்தை யுருக்கி மயக்கி அவனுடைய வெற்றிக் குடையைச் சன்மானமாகக் கேட்டு வாங்கி வாருங்கள்; அது கைகூடாமற்போயின் எப்படியாவது அவனோடு உறவுகொண்டு அவனைக் கணவனாக்கிக்கொள்ளுங்கள்; இவ்விரண்டிலொரு காரியத்தை அவசியம் செய்து நிறைவேற்றுவீர்களாக," என்று கட்டளையிட் டனுப்பினார். அவ்விருவரும் அவ்வாறே அவர் கட்டளையை நிறைவேற்றுவதாகச் சொல்லி அவரை வணங்கிப் புறப்பட்டுக் கைகளிலே நல்ல மகாவீணையும், புல்லாங்குழலும் பிரகாசிக்கவும், இடையிலணிந்த மேகலாபரணமும், பாதங்களிலணிந்த செம்பொற் சிலம்புகளும் சப்திக்கவும், தொடுத்தணியப்பட்ட பூமாலைகள் அவிழ்ந்து சோரவும், மேலவயவங்களின் பாரத்தால் இடை தளரவும் தாமிருந்த பூஞ்சோலையை விட்டு நடந்து சென்று அரிச்சந்திரன் தங்கியிருக்கும் அக்குளத்தருகே சேர்ந்து அவனுடைய சேனைக்குட் புகுந்தார்கள். அங்ஙனஞ் சேர்ந்தவுடனே சப்திக்கின்ற வீரக்கழல்களை யணிந்த கால்களையுடைய வீரர்களடங்கிய அச்சேனையின் நடுவே அரிச்சந்திரன், கொலைத் தொழிலைச் செய்யும் வேல்போன்ற கண்களையுடைய அப் பெண்களைக் கண்டு, "இவர்களியாவர்?" என்று சந்தேகங் கொண்டான். அவ்வாறு ஐயங் கொள்ளுகிற சமயத்திலே அப்பெண்க ளிருவரும் அவன் சமீபத்திற் சென்று அவனைப் பலவாறு துதித்து வணங்கி நின்றார்கள்.

அப்படி வணங்கி நின்ற அவர்கள் அதன்மேல் அந்த அரிச்சந்திர மகாராஜனுடைய தோள்களையும், அத்தோள்களிலே யணியப்பட்ட பிரகாசம்பொருந்திய இரத்தினகேயூரங்களையும், தாமரைமலர்போற் சிவந்த பாதங்களையும், அந்தப் பாதங்களிலே யணியப்பட்ட வீரகண்டைகளையும், முழங்கால்வரை நீண்டு தொங்குகின்ற கைகளையும், இடையிற் கட்டிய மந்திரவாளையும், நீண்ட மலர்மாலையையணிந்த மார்பையும், செழிப்புற்ற முகத்தையும் பார்த்து மிக்க ஆச்சரியங்கொண்டு, "மன்மதனும் இம் மன்னனுக்கு நிகராகமாட்

டான்," என்று புகழ்ந்து மேலும் அவனைத் துதிக்கத் தொடங்கினவர்களாய் அவன் திருமுகத்தை நோக்கி, "உலகத்தில் மிக்க அழகைப்பெற்ற அரசர்களுக்குட் சிறப்புற்ற அழகு வாய்ந்த மன்னவ! உம்மைச் சேரும் பேரருட்டாக எங்களைப் படைத்தவன் வினைர்களுக்குள்ளே முதன்மைபெற்ற வினைஞவன்; ஏனென்றால், அவன் எங்களைப் படைக்குங் காலத்திலேயே இந்திரனுக்கும், வாணாசுரனுக்கும், ஆதிசேடனுக்கும் அமைத்ததுபோல உம்மைப் பார்த்தற்கும், வணங்குதற்கும், துதிப்பதற்கும் ஆயிரக்கணக்காகவும் இரண்டாயிரக்கணக்காகவும் கண்களையும், கைகளையும், நாக்களையும் எங்களுக் கமைக்காமற் போயினன்; உமமுடைய உயர்வு எங்களால் அளவிடற் கரிதாகும்; உலகமுழுதும் உமக்குரிய நகரமாம்; செம்பொன்மயமான வடமேருகிரியே உமக்குச் சிங்காசனமாம்; சூரியனே உமக்கு விளக்காம்; கடலே உமக்குத் திருமஞ்சனமாடுந் தடாகமாம்; இலக்குமியே உமக்கு நாயகியாவள்; சந்திரனே உமக்குக் குடையாம்; இப் பூமண்டலத்தில் உமக்கு எவரும் நிகராக மாட்டார்கள்," என்று புகழ்ந்து கூறினார்கள்.

அப்படி அப்பெண்க ளிருவரும் தன்னைப் பலவாறு புகழ்ந்து கொண்டாடியதை அரிசசந்திரன்கேட்டு அதிசயித்து அவர்களை நோக்கி, "பெண்களே! நீங்களியாவர்? உங்கள் நகரமியாது? என்னிடம் எக்காரியத்தை முன்னிட்டு வந்தீர்கள்?" என்று வினவினான். அதற்கு அந்தப் பெண்கள், "அக விதழ்களையுடைய அழகிய பூமாலையை யணிந்த மார்ப! நாங்கள் இந்த வனத்திலேயே வாசஞ்செய்பவர்கள்; இழிவுள்ள ஜாதியிற் பிறந்தவர்களாகிய புலைச்சிகள்; வேதத்திற் சிறந்தவராகிய விசுவாமித்திரமுனிவர் வாசஞ்செய்யும் மலைச்சாரினின்றும் புறப்பட்டு உம்மைக் கண்டு வணங்கும் பொருட்டு இவ்விடத்திற்கு வந்தோம்; நாங்கள் ஞானமும், அதற்கேற்ற அனுஷ்டானமு மில்லாத ஈனசாதியிற் பிறந்த பெண்களானாலும் நல்ல வீணை வாசிப்பதிலும், கண்டப் பாடல் பாடுவதிலும் மிகத் தேர்ச்சியடைந் திருக்கின்றோம்; நீர் எல்லாக் கலைகளிலும் வல்லவரென்றும், இசைநூல் முழு

தும் இசையுடன் சுற்றவரென்றும், மிகவும் மதிநுட்பமுடையவரென்றும், வித்தைகளின் திறமையை யுணர்ந்து தக்க சன்மானஞ் செய்து வித்வான்களை யாதரிப்பவ ரென்றும், வரையின்றிக் கொடுக்கும் வள்ளலென்றும் பலர்சொல்ல நாங்கள் கேட்டிருக்கின்றோம்; எங்களுடைய சங்கீதவித்தையின் திறத்தை உம்மிடம் காட்டவேண்டுமென்று நாங்கள் மிகவும் விருப்பங்கொண்டிருக்கின்றோம்; ஆதலால் நீர் எங்களுடைய வீணை வாசிப்பையும், கண்டப்பாட்டையும் சிறிது கேட்டருளவேண்டும்," என்றுரைத்து மிகவும் சிறந்த மகாவீணையைக் கையிலேகொண்டு, தளர்ந்திருந்த முறுக்காணிகளாலே தந்திகளை முறுக்கி, அதன்மேல் மார்பிலே அவ்வீணையைச் சாத்திச் செவியிற் பொருந்தும்படி சுருதிகூட்டி விரல்களின் வழியாகக் குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம் என்னும் ஏழிசைகளும் பொருந்திய அமிர்தம்போன்ற இனிமையையுடைய பாடல்கள் தோன்றுமாறு அவ்வீணையை விரல்களால் வாசித்து அவ்விசைக் கேற்பக் கிரமமாகக் கண்டத்தாலும் பாடினார்கள். அவ்வாறு அவர்கள் பாடும்போது அவர்களுடைய நீலோற்பல மலர்போன்ற கண்களும் மூடவில்லை; இரண்டிதழ்களுங் கோணவில்லை; தாமரை மலர்போலும் முகஞ் சுழிக்கவில்லை; மூன்றாம் பிறையை நிகர்த்த நெற்றியும் புருவங்களும் மேலேறவில்லை; மிடறு வீங்கவில்லை; உடலசையவில்லை; இவ்விதம் அவயவங்களில் ஒன்றுமசையாமல் அவர்கள் சுவரில் எழுதப்பட்ட சித்திரம்போன் றிருந்தார்கள். கரும்பின்ரசத்தையும் வெல்லத்தக்க மதுரம்பொருந்திய சொற்களையும், மேகத்தை நிகர்த்த கூந்தலையுமுடைய அந்தப் பெண்கள் மேற்கூறியபடி அசைவற்றிருந்து பாடுங்காலத்தில் அவர்களுடைய பவளம்போன்ற இதழ்களையுடைய வாயினின்றும் பிறக்கும் இசை எத்தன்மையுடையதா யிருந்ததெனில், குளிர்ந்த சந்திரனைக் கண்டு முகலிற் சதங்கை வடிவமாயிருந்த முகம் சிறிது விரிந்து, பின்பு முழுதும் மலர்கின்ற செவ்வல்லிமலரில் வண்டுகளிருந்து பாடும் இசையைப்போன் றிருந்தது.

அப்போது அப் பெண்களுடைய இசைப்பாடலைக் கேட்டும், வடிவத்தைப் பார்த்துமிருந்த அரசர்களுட் பலர், அவர்களுடையகண்களை நோக்கி "இப் பெண்களுக்குக் கண் இமைப்ப தில்லையோ?" என்றார்கள்; சிலர், அவர்களுடைய புருவங்களை நோக்கி, "இப் பெண்களுக்குப் பிரமன், ஒருவர் எடாமலும் தொடாமலு மிருக்கும் விற்களையே புருவங்களாகப் படைத்தானோ?" என்றார்கள்; சிலர், அவர்களுடைய பற்களைப் பார்த்து, "இவ் விருவருடைய பல்வரிசைகள் முல்லை யரும்புகளோ! முருந்தின் துண்டுகளோ! முத்துக்களோ! இவற்றுள் இன்னவைதாமென் றுறுதியாகச் சொல்ல நம்மால் முடியவில்லையே," என்றார்கள்; சிலர், அவர்களுடைய பாடலைக் கேட்டு, "அடி பெண்களே! நீங்கள் நன்றாகப் பாடுகிறீர்கள்! நீங்கள் நன்றாகப் பாடுகிறீர்கள்!" என்று அதிசயித்துச் சொன்னார்கள்; சிலர், "வட்டமான பூரணச்சந்திரன்போலும் முகத்தையுடைய இப்பெண்கள் பாடும் பாட்டைக் கேட்டு முன்னே நம்மாற் கொல்லப்பட்ட எல்லாப்பக்ஷிகளும், எல்லா மிருகங்களும் இனி உயிர்பெற் றெழுந்துவிடும்," என்று கூறினார்கள்; சிலர், "நம்மாலே சுடப்பட்ட காடுகளெல்லாம் இனி இப் பெண்களுடைய இசையைக் கேட்டுச் சோலையாகத் தளிர்க்கும்," என்றுரைத்தார்கள்; சிலர், "இனி இவர்களுடைய கண்டப்பாடலால் முன்னே பன்றியாலிறந்த நம்முடைய வாள்வீரர்களெல்லோரும் உயிர்பெற்றெழுவார்கள்," என்று சொன்னார்கள். இவ்வாறு எல்லோரும் சொல்லிப் புகழ, முன்னே அரிச்சந்திரன் வேட்டையாடும்போது பயந்தோடித் தங்களுயிரைக் காப்பாற்றும்பொருட்டு மறைந்த மிருகங்களெல்லாம் மேற்கூறிய அந்தப் பெண்கள் பாடிய மதுரகீத நாதத்தைக் கேட்டு வெளிப்பட்டு அவ்விடத்தில் நெருங்கிச் சஞ்சரித்தன; அவ்வாறே மறைந்த பக்ஷிக் கூட்டங்களுங் கேட்டு வெளிப்பட்டு அங்கே நெருங்கிப் பறந்து திரிந்தன; கடின வோசையைக் கேட்டு வருந்து மியல்பினை யுடைய அசுணமா வென்னும் இசையறிவிலங்கு முழங்கியன, அரிச்சந்திரன் படையிலெழும் இடிபோன்ற பேரொலி

முதலியவற்றைக் கேட்டு அஞ்சி யிறக்காமல் அப்பெண்களுடைய இனிய குரலோசையால் மனமகிழ்ந்து அங்கே நெருங்கிவந்து திரிந்தன; தும்புரு முதலானவர்களெல்லோரும் அவ்விரு பெண்களுடைய கண்டப்பாடலோசையைக் கேட்டு வீணையின் நாதமென்று நினைத்து, "இந்த வீணாகானம் எங்கே யுண்டாகிறது?" என்று ஆலோசித்தார்கள்; நல்ல இசைநூ லிலக்கணப்படி யமைந்த மகாவீணையின் நாதமும், தங்கள் கண்டப்பாடலும் ஒரே தன்மையா யிருக்குமாறு அப்பெண்கள் மேற்கூறியபடி பாடிய இசையானது சந்திரமதியினுடைய செவிகளிலும், வெற்றிபொருந்திய அரிச்சந்திரனுடைய செவிகளிலும் நுழைந்தவுடனே அவர்கள் மிகவும சந்தோஷித்து, அப்பெண்களைப் புகழ்ந்து கொண்டாடி, அவர்களுக்கு இரத்தினங்கள் பதித்த கங்கணங்களையும், செம்பொன்னாற் செய்யப்பெற்ற வளையல்களையும், நெருப்பைப்போன்று பிரகாசிக்கும் இரத்தினமாலைகளையும், பொன் மாலைகளையும் மற்றுமுள்ள ஆபரணங்களையும் கொடுத்து, "பெற்றுக் கொள்வீராக," என்று அவர்களிடம் கூறினார்கள்.

அவ்வாறு கூறவே அப்பெண்க ளிருவரும் அரிச்சந்திரனை நோக்கி, "நெருங்கின ஒளியைக்கொண்ட கிரீடாதிபதியே! நாங்கள் உம்மிடம் ஆபரணங்களையும், வஸ்திரங்களையும், திரவியங்களையும் பெற்றுக்கொள்ள வரவில்லை; நீர் சம்மதித்துக்கொடுக்கும் இவற்றை நாங்கள் விரும்பமாட்டோம்; நாங்கள் உம்மிடத்திற் பெறவேண்டிய பொருள் வேறொன்றுண்டு; அதாவது: மும்மூர்த்திகளும் சந்தோஷிக்குமாறு நீர் முடிசூட்டிக்கொண்ட நாளிலிருந்து பிடித்துவரும் வெண்மையான வெற்றிக்குடையேயாம்; ஆதலால், நீர் அதனை எங்களுக்குச் சம்மதத்தோடு கொடுப்பீரானால் மனத்திருப்தியோடு ஏற்றுக்கொள்வோம்," என்று தெரிவித்தார்கள். அதைக்கேட்டவுடன் அரிச்சந்திரன் அவர்களை நோக்கி, "பெண்களே! பழிப்பான மார்க்கத்திற் செல்லாத நீதியையுடைய சூரியகுலத் தரசர்களால் தலைமுறை தலைமுறையாகப் பிடிக்கப்பட்டுவந்து இப்போது என்னிடம் சேர்ந்திருக்கிற

வெற்றிக் குடையை நீங்கள் கேட்பது தகாது; இதுவென் அரச சின்னங்களுட் சார்ந்தது; இஃதில்லையேல் என்னுடைய அரசாட்சிக்குச் சிறப்பில்லாமற் போய்விடும்; இதனால் உங்களுக்கு ஒரு பிரயோசனமு மேற்படாது; இதைக் கொண்டுபோய் நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? உங்களுக்குதவாத இக்குடையைக் கேட்கவேண்டாம்; இவ்விடத்திலுள்ள பொருள்களுள் வேறெதையேனும் கேளுங்கள்; தடையின்றித் தருகிறேன்," என்று சொன்னான். அதன்மேல் அப்பெண்கள் அரிச்சந்திரனை நோக்கி, "அடுத்துவந்தவர் விரும்பியதை யெல்லாம் தடையின்றிக் கொடுக்கும் வள்ளற்றன்மை வாய்ந்த மன்னவ! எங்களுக்கு இக்குடையினால் பிரயோசன மேற்பட்டாலும் சரி, ஏற்படாமற் போனாலுஞ் சரி; இதையே பெறவேண்டுமென்று விரும்பி வந்தோம்; உலகத்திலுள்ள பெண்கள், தாங்கள் விரும்பிய நாயகரை யடைந்தால் மாத்திரம் இன்பத்தை யடைவார்களே யன்றி வேறொருவரால் திருப்தியடைய மாட்டார்கள்; அதுபோல், நாங்கள் விரும்பிய பொருள் கிடைத்தால் மாத்திரம் திருப்தி யடைவோமே யன்றி வேறொன்றால் திருப்தி யடையமாட்டோம்; ஆதலால், இக்குடையையே எங்களுக்கு மறுக்காமல் கொடுத்தருள வேண்டும்; அவ்வாறு செய்ய உமக்குச் சம்மதி யில்லாவிட்டால் எங்களை மணமாவது செய்துகொள்ளும்," என்று கூறினார்கள். இப்படி அவர்கள் சொல்லவே அரிச்சந்திரன் ஆச்சரியத்தை யடைந்து, "இவர்களுக்கு நாம் விடை கூறுவது தகாது," என்று சத்தியகீர்த்தியென்னும் மந்திரி முகத்தை நோக்கினான்; அரசன் குறிப்பை யுணர்ந்த சத்தியகீர்த்தி அப்பெண்களை நோக்கி, "கன்னியரே! பிறர் ஆசைப்பட்ட பொருள்களை இல்லை யென்னாமற் கொடுக்கும் மன்னனிடத்தில் நீங்கள் கேட்கத் தக்கவைகளை யறிந்து கேளுங்கள்; உங்களுக்கு எவ்விதத்தாலும் பொருத்தமற்றதும், நீங்கள் கேட்கத் தகாததுமாகிய பொருளைக் கேட்க வேண்டாம்; இன்னும் நீங்கள் இரண்டாவதாகக் கூறிய வார்த்தை மிகவும் வெறுக்கத்தக்கது; நீங்கள் சிறிதும் அச்ச

யின்றி இந்த வார்த்தையைக் கூறியது மிகவும் ஆச்சரியமா யிருக்கின்றது; இனி இத்தகைய வார்த்தைகளைக் கூறவேண் டாம்; தூரமாகத் தள்ளி நிற்பீராக," என்று சற்று வெறுப் போடுரைத்தான்.

அதைக் கேட்ட அப்பெண்கள், சத்தியகீர்த்தியை நோக்கி, "அமைச்சரே! உம்முடைய அரசர் கேட்டதை யெல்லாம் தரக்கூடியவரென்று உலகமெங்கும் இசைபரவி யிருக்கின்றது; நீரும் அப்படியே சொல்லுகிறீர்; ஆனால், நீர் சொல்லுகிறபடி கேட்டதை யெல்லாம் தரக்கூடிய தன்மை இவரிடத்தி லிருப்பதாகத் தெரியவில்லை; இவர், பிறர் விரும்பி யதைக் கொடுக்கத்தக்கவரானால் எந்தப் பொருளைக் கேட்டா லும் தடையின்றிக் கொடுப்பதன்றோ முறை; அப்படியின்றி நாங்கள் கேட்ட குடையையும் கொடாமல் மறுத்துவிட்டார்; எங்களை மணஞ்செய்து கொள்ளும்படி நாங்கள் வேண்டின தற்கும் விடை கூறவில்லை; ஐயோ! நாங்கள் இவரிடத்தில் வைத்திருந்த அன்பெல்லாம் வீணாய்ப் போயிற்று; எங்கள் எண்ணமும் பாழாயிற்று; இவரிடத்தில் கேட்டதை மறுக் கும் கடின சித்தத்தை இப்போது கண்டோமேயன்றி, விரும்பியதைக் கொடுக்கும் அன்பான சித்தத்தைக் காண வில்லை; இன்னும் நாங்கள் கேள்விப்பட்டபடி இவரிடத்தில் வேறு நற்குணங்களும் பொருந்தியிருப்பதாகத் தெரிய வில்லை; நீரும் அவரைப்போலவே கடிந்து பேசுகின்றீர்; நீங் கள் இவ்வாறு பேசினால் நாங்கள் என்ன செய்வோம்; மனத் திருப்தியில்லாமல் நாங்கள் திரும்பிப்போவது தகுதியாகு மா?" என்று பல விபரீத வார்த்தைகளைப் பேசினார்கள். சத் தியகீர்த்தி இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் மீண்டும் அவர்களிடத்தில், 'பேதையரே! நீங்கள் சிறிதும் அறிவில் லாமற் பேசுகின்றீர்கள்; சூரியகுலத் துதித்த அரசர்கள் பிறர் விரும்பியவற்றை யெல்லாம் கொடுக்கத்தக்க வள்ளற் றன்மை வாய்ந்தவர்களா யிருந்தாலும் கொடுக்கத்தக்கவை களைக் கேட்டுப்பார்களே யன்றிக் கொடுக்கத்தகாதவைகளைக் கொடுக்கமாட்டார்கள்; எக்காலத்திலும் விடத்தக்கவைகளை

விட்டுவிடுவார்கள்; விடத்தகாதவைகளை விடமாட்டார்கள்; ஆதலால், நீங்கள் கேட்கத்தக்கவைகளை நியாயத்தோடு கேட்டுப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்; வீணே பொருந்த சுற்றவைகளைக் கேட்டு மனத்திற்கு வேதனையை யுண்டாக்கவேண்டாம்; நீங்கள் நீதிக்கு விரோதமாக இவ்விடத்தில் வார்த்தையாடத் தொடங்குவீர்களானால் மிக்க துன்பம் வரும்; நான் மேற்கூறியபடி கேட்கத்தக்க பொருள்களைக் கேட்க இஷ்டமிருந்தால் மன்னனிடத்திற் கேளுங்கள்; இல்லையேல் ஒன்றுஞ் சொல்லாமல் உங்க ளிருப்பிடஞ் செல்லுங்கள்," என்றுரைத்தான்.

இவ்வாறு மந்திரி கூறியும் கேளாமல் அச்சண்டாளிகள், மந்திரியை நோக்காமல் மீண்டும் அரசன சமீபத்தில் நெருங்கி, "மன்னர் பெருமானே! நீர், எதைக் கேட்டாலும் கொடுக்கத்தக்க குணம் பொருந்திய வள்ளலென்று மதித்து வந்தோம்; இப்போது நெருங்கிப் பார்க்கையில் நீர் மிகவும் கடின சித்தமுள்ள உலோபியா யிருக்கின்றீர்; நீர் இவ்வித வஞ்சனை நிறைந்த உலோபகுண முடையவரென்பதை நாங்கள் முன்னமே அறிந்திருப்போமானால் உம்மிடம் வரவேமாட்டோம்," என்றுரைத்தார்கள். அதைக் கேட்டவுடன் அரிச்சந்திரன் மனமுங் கண்களும் கொதிக்க அடங்காக் கோபங் கொண்டு, 'தகாத வார்த்தையைக் கூறும் இப்பாவிகளுடைய முகத்தில் விழிக்கலாகாது,' என்று கருதி உடனே சேவகரையழைத்து, "கொடிய சண்டாளிகளும், அஞ்சாநெஞ்சம் படைத்தவர்களும், நச்சு வார்த்தை யுடையவர்களுமாகிய இப்பாவிகளை இவ்விடத்தினின்றுந் தள்ளி இங்கே நிற்காமலோடும்படி துரத்துவீராக," என்று கட்டளையிட்டான். அப்படி அரசன் உத்தரவிடவே, பப்பரரென்னும் வீரர்களாகிய அச்சேவகர் அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டு உடனே கண்களில் நெருப்புப்பொறி சிந்தக் கோபித்து அப்பெண்களிடம் நெருங்கிச் சென்றார்கள். அவ்வாறு அவ்வீரர் தள்ளவருவதைக் கண்டமாத்திரத்தில் அவ்விரண்டு பெண்களும் பயங்கொண்டழுது, உடம்பெல்லாம் நடுங்கவும், கைகளும் கால்க

ஞரும் நடுங்கவும், மார்பிலே அணைத்துப் பிடித்திருந்த வீணைகளையும் அவ்விடத்திலேயே போட்டுவிட்டு மிகவும் விரைவாக வந்த திசையை நோக்கி ஓடினார்கள்.

அரிச்சந்திரனால் துரத்தப்பட்ட நீசப்பெண்கள் விசுவாமித்திரரிடம் சென்று அரிச்சந்திரன்மீது பொய்யாகக் குற்றங் கூறி முறையிடல்.

மேற்கூறியபடி ஓடிய அந்தப் பெண்கள் தாங்கள் கொண்ட பயத்தினாலே மனிதர்கள் செல்லத்தக்க வழியிற் செல்லாமல் எவர்களும் செல்லமுடியாத காட்டு வழியிற் சென்று, உடம்பெல்லாம் முட்களாற் கிழிக்கப்பட்டு இரத்த மொழுகவும், மேகத்தையும் பழிக்கும் கருமை வாய்ந்த கூந்தலைப் பலமுட்செடிகள் பற்றி யிழுத்துச் சிக்குப்படுத்த அது சின்னபின்னப்பட்டுச் சோரவும், உடுத்திய வஸ்திரங்களை மரக்கிளைகள் பற்றி யிழுக்க அவை பல பீறல்களாகக் கிழிபட்டுத் தோன்றவும், கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டு அளவற்ற துக்கத்துடன் தங்களை முன்னே யனுப்பிய விசுவாமித்திரருக்கு முன்னேபோய் விழுந்து புலம்பினார்கள். அப்படி அவர்கள் வீழ்ந்து பாசாங்கு செய்து புலம்பிய மாத்திரத்திலே விசுவாமித்திரர், அப்பெண்களுடைய வஸ்திரம் கிழிபட்டுப் பூமியில் இழுபடுவதையும், மார்பிலே பட்ட காயங்களினின்றும் வடிகின்ற இரத்தத்தையும், சிவந்த இதழ்கள் பயத்தால் நடுங்குவதையும் கண்டு, அப்பெண்களை அரிச்சந்திரன் அடித்து வருத்தினானென்று நினைத்து, யுகமுடிவிலே தோன்றுகின்ற நெருப்பைப்போலக் கடுங் கோபங்கொண்டு கண் சிவந்தெழுந்து அப்பெண்களை நோக்கி, "கன்னியரே! நீங்க ளிப்படி வஸ்திரஞ் சோரவும், இரத்த மொழுகவும் அலங்கோலமாய்க் கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டுவந்து வீழ்ந்து புலம்புதற்குக் காரணமியாது? அந்தச் சண்டாளன் என்ன செய்தான்? விரைவிற் கூறுவீராக," என்று துடிதுடித்துக் கேட்டார். அப்போது அப்பெண்கள், "ஐயனே! நாங்கள் பட்டபாட்டைக் கேளும்; உம்முடைய உத்தரவின்படியே

அரிச்சந்திரனிடம் போய் அவன் சமீபத்திலிருந்து வீணையை மீட்டி ஏழிசைகளையுங் கூட்டி வாசித்து அவ்விசைக்கேற்பக் கண்டத்தாலும் பாடி அவனை மகிழ்வித்து அதன்மேல் அவனுடைய வெற்றிக்குடையைக் கேட்டோம்; அதற்கு அவன் இணங்கவில்லை; பின்னர் எங்களை மணஞ்செய்துகொள்ளுமாறு தெரிவித்தோம்; அவ்வாறு தெரிவித்தவுடனே அவன் கடுஞ் சினமடைந்து, நாங்கள் உம்மைச் சார்ந்தவர்களென்பதையும், உம்மால் அனுப்பப்பட்டவர்களென்பதையும் தெரிந்துகொண்டு, எங்களைப் பலவிதமாக அடித்து உடம்பெங்கும் காயப்படுத்தி, வஸ்திரங்களைக் கிழித்துக் கூந்தலைப் பிடித்திழுத்துச் சிதைத்து, நாங்கள் அஞ்சிக் கதறியும் நெஞ்சமிரங்காமல் வருத்தி மிக்க அவமானஞ் செய்து துரத்திவிட்டான்; அவன் எங்களுக்குச் செய்த தீங்குகளவேயில்லை; நாங்கள் அவனைப்போன்ற வன்னெஞ்சனையும் சண்டாளனையும் இதுவரை உலகத்திற் பார்த்ததில்லை; அவன் கையினின்றும் இவ்வாறு தவறி ஓடிவராவிடின் நாங்கள் பிழைத்திருக்கமாட்டோம்; அந்தோ! எங்கள் உடம்பெல்லாம் நோவதிகரிக்கின்றது; மனமும் வேதனையடைகின்றது; இதற்குத் தக்க பரிகாரத்தை நீர் செய்யாவிட்டால் எங்கள் மனந் திருப்தியடைய மாட்டாது," என்று பொய்யும் மெய்யுங் கலந்து கூறி அவ் விசுவாமித்திரருக்கு அளவற்ற கோபத்தை யுண்டாக்கினார்கள்.

இவ்வாறு அந்தப் பெண்கள் மித்திரபேதமான வார்த்தைகளைக் கூறிக் கோபத்தை யுண்டாக்கவே அந்த விசுவாமித்திர முனிவர் உடம்பெல்லாம் வியர்வை பொங்கவும், இரண்டு கண்களினும் நெருப்புப் பொறிகள் சிதறவும், அந் நெருப்பினால் இரண்டு பக்கங்களினுமுள்ள காதுகள் எரிந்து புகையவும் அடக்கொணாக் கோபங்கொண்டு, இடி முழக்கம் போலக் கோபச்சிரிப்புச் சிரித்து, "ஆ! ஆ!! அந்த அரிச்சந்திரனுக்கு என்ன தைரியம்! கொஞ்சமும் இரக்கமின்றி இப்பெண்களுக்குத் துன்பத்தைச் செய்திருக்கின்றான்; இத்தகைய பாவிக்கு இனி நாமும் துன்பத்தைச் செய்வதே சரி;

அரைநிமிஷமும் தாமதியாமல் இப்பொழுதே அவனிடத்திற் சென்று அவனுக்குத் தக்க தண்டனை புரிகின்றேன்," என்று சொல்லி உடனே எழுந்து வைதிகரான பல முனிவர்கள் பின்தொடர அரிச்சந்திரனிருக்குமிடத்தை நோக்கிக் காற்றைப்போலக் கடுங்காற்றைப்போலக் கொதித்துச் சென்றார்.

அப்படிச் சென்ற அவர், கையிலே கொண்ட அழகிய தருப்பைப் புல்லும் படபடவென்று நடுங்கவும், விரைவாகச் செல்லுதலால் கால்கள் வருந்தவும், மலர் முடிக்கப்பெற்றுப் பொன்னிறமாக நீண்ட சடைகள் பூமியிற் படும்படி தொங்கவும், அவர் கோபத்தோடு செல்லும் வேகத்தைக் கண்டு, 'என்ன விளையுமோ,' என்று தேவர்கள் மிகவும் நடுக்கங் கொள்ளவும், மேருவை வில்லாகப் பிடித்துத் திரிபுரத்தை எரிக்கச் சென்ற பரமசிவனை நிகர்த்துப் பலமாங்க ளடர்ந்த வனத்தைக் கடந்து அரிச்சந்திரன் இறங்கியிருக்கும் தடாகக் கரையிற்போய்ச் சேர்ந்தார். மயிற்கூட்டங்களும், வேறு பக்ஷிஜாதிகளின் கூட்டங்களும் நீங்காது வசித்திருக்கின்ற அக் குளக்கரையில் மேற்கூறியபடி விசுவாமித்திரர்போய்ச் சேர்ந்தவுடன், ஆதிசேடன் தாங்கிக்கொண்டிருக்கும் இப் பூமிபாரத்தை மாற்றித் தன்னுடைய தோள்வலிமையினாலே தாங்கத்தக்க அரிச்சந்திரன் அவரையும் அவருடைய கோபக் குறிப்பையும் கண்டு, "விசுவாமித்திரர் மிகுந்த கோபத்தோடு வருகின்றார்; இதற்கு முன்வந்த இரண்டு நீசப்பெண்களும்போய் இவரிடம் பொல்லாங்கான வார்த்தைகளைக் கூறியிருப்பார்கள்; அதனாலேயே இவருக்கு இவ்விதம் கோபம் அதிகரித் திருக்கின்றது; இவருடைய கோபத்தைப் பார்த்தால் மிகவும் பயங்கரமாயிருக்கின்றது; இந்தக் கோபத்தைத தணிக்காமல் இப்படியே விட்டுவிட்டால் இதனால் "கடல் நீரும் வறண்டுபோகும்; நீண்ட திக்குகளெல்லாம் எரிந்து சாம்பலாகும்; அகன்ற ஆகாயமும் தீய்ந்துபோகும்; உலகத்திலுள்ள உயிர்களின் சரீரங்களெல்லாம் நாசமாம்; அந்த உயிர்களும் ஒழிந்துபோம்; உலகமும் சாம்பலாகும்; ஆதலால், நாம் தாமதியாமல் எழுந்து எதிர்சென்று சமா

தானமாகிய வார்த்தைகளைக் கூறி இவருடைய கோபத்தைத் தணிக்கவேண்டும்," என்று கருதி விரைவிலே எழுந்து எதிர்கொண்டு நடந்து அந்த விசுவாமித்திர முனிவருக்குச் சமீபத்திற் சென்று அவர் முகத்தை நோக்கி, "முனிசிரேஷ்டரே! தாம் இவ்வாறு கோபங்கொண்டு வருதற்குக் காரணம் யாது? யான் தமக்கு என்ன குற்றம் செய்தேன்? மனமறிய ஒன்றும் செய்யவில்லையே; அப்படியே நான் ஒருவாறு அறியாமல் குற்றஞ் செய்திருந்தாலும் மன்னித்தருளவேண்டும்; அவ்வாறு மன்னிக்காவிடின் அடியேன் தாங்கமாட்டேன்; தம்முடைய கோபத்தைப் பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரன் ஆகிய மூன்று தேவர்களுமே சகிக்கமாட்டார்கள்; அவர்களாலேயே சகிக்க முடியாமற்போனால் அடியேன் எம்மாத்திரம்; சுவாமி கோபஞ் செய்யவேண்டாம்! கோபஞ் செய்ய வேண்டாம்!!" என்று கூறி அவருடைய இரண்டு பாதங்களையும் இரண்டு கைகளாலும் பற்றிக்கொண்டு பூமியில் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து வணங்கினான்.

விசுவாமித்திரர் அரிச்சந்திரன் முடியை உதைத்துத் தள்ளல்.

அவ்வாறு விழுந்து வணங்குஞ் சமயத்தில் சிறிதும் நெஞ்சிரக்கமற்ற அந்த விசுவாமித்திர முனிவர், அம்மன்னன் கைகளாற் பற்றியிருந்த பாதங்களை உதறிப் பிடுங்கிக்கொண்டு சிறிதும் கோபந்தணியாமல் மேன்மேலும் அதிகரித்த கோபத்தை யுடையவராய், "அடா பாவி! நீ எனக்கு முன்னே வந்து வணங்குதல் தகுமோ? மகா சண்டாளனாகிய உன் கரங்கள் என் பாதங்களிற் படலாகுமா? சீ! சீ!! விலகிப்போ," என்று பேரிடிபோற் கூறி முழங்கிப் பற்களை நெறநெறவென்று கடித்து, அரிச்சந்திரன் சிரசிலணிந்திருந்த கிரீடத்தின் இரத்தினங்கள் பல திக்குகளிலும் சிதறிவிழவும், மார்பிலணிந்திருந்த ஆபரணங்கள் அறுபட்டுக் கீழே விழவும், அவனுடைய கிரீடத்தின்மேல் காலினால் ஓங்கியுதைத்தார். அவர் அப்படி அகங்காரங் கொண்டுதைத்தும் அதற்காக அரிச்சந்திரன் சிறிதும் மனவாட்டத்தை யுடை

யாமல் மீண்டும் அவர் சமீபத்தில் நெருங்கி, "சுவாமி! தாம் எத்தனை உதை உதைப்பினும் அவற்றைத் தாங்கிக்கொள்ள அடியேன் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன்; ஆயினும், இப்பொழுது வலிமைகொண்டு இரத்தினக் கற்கள் பதித்த என் கிரீடத்தில் நீர் தாமரை மலர்போன்ற பாதத்தினால் உதைத்தபடியால் அப்பாதம் மிகவும் சிவப்புற்று வருந்துமே; இவ்வருத்தத்தை யகற்றுவதற்கு யானும் என்னுடைய முடியும் ஏதுவா யிருந்ததைப்பற்றி என்மனம் மிக வாதனைப்படுகின்றது; ஐயோ! மலரினும் மெல்லிய இப்பாதம் என்ன வேதனையை அடைகின்றதோ," என்று அப்பாதத்தைக் கைகளாற் பிடித்துத் தடவினான். அவ்வாறு தடவி இதத்தைச் செய்து அவருடைய ஆத்திரத்தைச் சிறிது தணித்துப் பின்னர் அவரை நோக்கி, "முனிவர் பெருமானே! என்னுடைய தந்தையும், யானும், என்னைச்சார்ந்தவர்களும் உமக்குக் குடியடிமைகளா யிருக்கின்றோம்; அவ்வாறு நாங்கள் அடிமைகளா யிருந்து பணிவிடைசெய்வதில் எவ்வித குறைவு மியற்றினதில்லை; அப்படியிருக்க நீர் அடங்காக் கோபங்கொண்டு உம்முடைய பாதம் நோகும்படி என் கிரீடத்தில் உதைத்ததற்குக் காரணமியாது? நான் இப்பொழுது என்னுடைய சிரம் நோவதற்கு வருந்தவில்லை; உம்முடைய பாதம் வேதனை யடைந்ததற்காகவே வருந்துகின்றேன்; எல்லாமறிந்த சாதுவாகிய தாம் இவ்வாறு கோபங்கொள்ளுதல் தகுதியாகுமா?" என்று கூறினான்.

இவ் வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் விசுவாமித்திரர் அரிச்சந்திரனை நோக்கி, "அடா துஷ்டா! நீ மிகவும் பரிசுத்தன்போலப் பேசுகின்றாய்; உன்னுடைய பசப்பு வார்த்தைகள் மிகவும் நன்றா யிருக்கின்றன; நீ எனக்குச் செய்திருக்கும் குற்றங்களுக் களவேயில்லை; நான் சிருஷ்டித்து உன்னுடைய நாட்டில் வாழும்படி யனுப்பிய மிருகங்களையெல்லாம் சிறிதும் ஜீவகாருணிய மின்றிக் கொன்றாய்; என்னால் அனுப்பப்பட்ட விநோதமான பக்ஷிக்கு மிக்க துன்பத்தை யுண்டாக்கினாய்; மிகவும் செழிப்புற்றிருந்த என்னுடைய சோலையை

யும் நெருப்பிட்டுக் கொளுத்திச் சாம்பலாக்கினாய்; நான் பெற்றுப் பிரியமாக உன்னிடம் ஒப்பித்த இரண்டு பெண்களையும் தூஷணையாகப் பேசியடித்துக் கண்டபடி பீடித்து யனுப்பினாய்; சிறிதும் ஞானமில்லாதவைகளாகிய மிருகங்களும் பக்ஷிகளுங்கூட சங்கீதத்தின் இனிமையை யுணர்ந்து மகிழ்ச்சியடைகின்றன; நீ அப்பெண்களை வேண்டாவிட்டாலும் அவர்களுடைய பாட்டுகளையாவது விரும்பினாயில்லை; ஆகலால், நீ மிருகங்களினும் தாழ்ந்தவனாயிருக்கிறாய்; நன்றாக யோசிக்குமிடத்து நீ மிருகப்பிராயனாக யுடையவனாய் விளங்குகின்றாய்; பசுவானது புலியின் தோலைப் போர்த்துக்கொண்டு பயிர்களை மேய்வதுபோல நீ மேனுந் தூரதவம் மகா சக்தியின் சிலம்போல நடித்துக்கொண்டு பொல்லாக்கிரியைகளையே நடத்தி வருகின்றாய்; உன்னுடைய தோஷத்தை யுணராத சில அறிவீனர் உன்னை மிகுந்த சீமானென்று புகழ்கின்றார்கள்; உன்னுடைய கொடுஞ் சரிதைகளை யெல்லாம் நான் நன்கு புரிந்துகொண்டேன்; இனி உன்னை என்னளவும் மதியேன்," என்றுரைத்தார். அதற்கு அரிச்சந்திர மகாராஜன், "சுவாமி! தாங்கூறியபடி நான் கொடியனல்லன்; மிருகங்களும், பக்ஷிகளுங்கூடி என்னுடைய நாட்டின் வளங்களையெல்லா மழித்துக் குடிஜனங்களையுங் கொன்று என்னிறந்த நிந்தைகளைச் செய்தன; அவற்றாலுண்டான துன்பங்களைச் சகிக்கமுடியாமல் குடிஜனங்க ளெல்லோரும் கூடி வந்து என்னிடம் முறையிட்டார்கள்; குடிகளுக்கு வந்த தீங்கை நீக்கி நாட்டிற்கு க்ஷேமத்தையுண்டாக்குதல் அரசர்க்குரிய நீதியாதலால் நான் அவர்களுடைய துன்பத்தை நீக்கும்பொருட்டு மிருகங்களையும் பக்ஷிகளையும் கொன்று அவை தங்கியிருந்த காடுகளையும் சோலைகளையு மழித்தேன்; இவ்வாறுசெய்தல் அரசர்க்குரிய நீதியாயிருந்தாலும் அம்மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் தம்மா லனுப்பப்பட்டவையென்று எனக்குத் தெரிந்திருக்கும் பக்ஷத்தில் நாட்டிற்கு என்ன தீங்கு நேர்ந்தாலும் அவற்றை நான் இவ்வாறு அழிக்கமாட்டேன்; அவை தம்மைச் சார்ந்தவையென்பது எனக்குச் சிறிதும்

தெரியாது; அறியாமையினாலேயே அவ்விதம் செய்துவிட்டேன்; உலகத்தில் சிறியோர் அறியாமையாலும், வேறு காரணங்களாலும் குற்றம் செய்வது இயற்கை; அவ்வாறு சிறியோர் தவறிக் குற்றஞ் செய்துவிடினும் பெரியோர் அக்குற்றத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ளுதல் முறைமை; நானோ அறியாத சிறியன்; நீரோ எல்லா விஷயங்களையு முணர்ந்த பெரியர்; ஆதலின், அற்பனாகிய என்னை ஒருபொருளாக மதித்து என்மீது கோபங்கொள்ளாமல் அடியேன் செய்த குற்றங்களை மன்னித்தருளவேண்டும்," என்று வணக்கத்தோடு சொன்னான்.

இவ்வாறு கூறியும் விசுவாமித்திரர் சாந்தத்தை யடையாமல் மீண்டும் அம்மன்னனை நோக்கி, "அடா பாவி! நீ எனக்கு முன்னேநின்று என்சொற்களைத் தடுத்துக் கற்றவித்தைகளை யெல்லாங் காட்டிச் சாமர்த்தியமாகப் பேசுகின்றாய்; என்னா லனுப்பப்பட்ட மிருகங்களையும் பக்ஷிகளையும் கொன்றழித்ததற்குத்தான் காரணஞ் சொன்னாய்; அதுபோகட்டும்; உன்னிடத்தில் சங்கீதவித்தையின் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டிச் சன்மானம் பெறவந்த என்னுடைய பெண்களிருவரையும் நீ அடித்துத் துரத்துவதற்குக் காரணமியாது?" என்று கேட்டார். அப்போது அரிசசந்திரன் மீண்டும் அந்த விசுவாமித்திரருடைய பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு முகம் வாடி நாவுலர்ந்து, "சுவாமி! இன்னமும் அடியேன்மீது கோபத்தைச் செலுத்தலாகாது; இக்கோபத்தைத் தணித்தருளவேண்டும்; நான் அந்தப் பெண்களையும் வெறுத்துத் துரத்தியதற்குக் காரணத்தைக் கூறுகின்றேன் கேட்டருள்வீராக; அந்தக் கன்னியர்கள் இங்கேவந்து வீணையை மீட்டி நன்றாகவாசித்துக் கண்டத்தாலும் இனிமையாகப் பாடினார்கள்; அவர்களுடைய பாடலைக் கேட்டு நான் மகிழ்ந்து அவர்களுக்குத் தக்க ஆடையாபரணங்களைக் கொடுத்தேன்; அவர்கள் அதைப் பெற்றுக் கொள்ளாமல் மறுத்து என்னுடைய அரசாட்சிக்கு முக்கியமான வெற்றிக்குடையைக் கேட்டார்கள்; அக்குடை கொடுக்கத்தகாததும், அவர்களுக்கு அவசியமில்லாததுமாயிருக்க

படியால் நான் அதைக் கொடுக்க மனமிசையாமல் வேறெந்த யேனும் கேட்கும்படி அவர்களிடம் தெரிவித்தேன்; அதன் மேலவர்கள், தங்களை மணந்துகொள்ளும்படி என்னிடம் வேண்டினார்கள்; அது மிகவும் எனக்குப் பொருந்தாத செய்கையாதலால் நான் அவர்கள்மீது சிறிது வெறுப்புற்று அவர்களை இவ்விடத்தினின்றும் தள்ளிவிடும்படி சேவகருக்குக் கட்டளையிட்டேன்; அவ்வாறு அவர்கள் தள்ளும்போதும் போது அப்பெண்களே இங்கு நில்லாமல் ஓடிவிட்டார்கள்; இதுதான் இங்கே நடந்தவிஷயம்; நான் அவர்களை அடித்தது மில்லை, வேறுவிதமாகத் தொந்தரவு செய்ததுமில்லை; இவ்வாறு வெறுத்துப் பேசியதுங்கூட, நான், அவர்கள் உண்மைச் சார்ந்தவர்களென்பதை அறியாக்குறையினாலேயே ஏற்பட்டது; அவர்கள் தம்முடைய பெண்களென்பதை நான் சிறிதேனும் அறிந்திருப்பேனாகில் அவ்வாறு அவர்கள் தகாத மொழிகளைக் கூறினாலும் நான் வெறுத்துப் பேசமாட்டேன்; இஃதும் அறியாமையால் நேர்ந்த குற்றம்; ஆகலால், இதனையும் நீர் பொறுத்தருளவேண்டும்," என்று கூறினான்.

அதைக் கேட்டவுடன் விசுவாமித்திரர் தலையை அசைத்துக்கொண்டு, "அரிச்சந்திரா! நீ சொல்லும் வார்த்தைகள் மிகவும் நன்றாயிருக்கின்றன; ஒருவன், மற்றொருவனுடைய கழுத்தை யறுத்துவிட்டு, 'ஏன் இப்படிச்செய்தாய்?" என்று நீதிமான்கள் விசாரிக்கும்போது, 'தவறுதலாகச் செய்துவிட்டேன்" என்பதுபோல நீ செய்யத்தகாத காரியங்களையெல்லாம் செய்துவிட்டு, 'அறியாமற் செய்துவிட்டேன்,' என்று அஞ்சாமற் சொல்லுகின்றாய்; இன்னும் நீ அப்பெண்களை அடிக்கவில்லையென்று சொல்வதும் நம்பத்தகுந்ததில்லை; முதிர்ந்த சங்கீத ஞானத்தையுடைய அப்பெண்கள் விரும்பியதைக் கொடுத்து அவர்களைச் சந்தோஷத்தோடனுப்பாமல் கேட்டதைக் கொடுத்தற்கு மனம் பொருந்தாமல் உலோப குணத்தை யடைந்து அதனால் அவர்களை மிக்க துன்பப்படுத்தி யனுப்பியிருக்கின்றாய்; உலகத்தில் ஒரு தனவந்தனிடத்தே சென்று இதமான வார்த்தைகளைக் கூறி யாசிப்பவ

ருக்குப் பொருள் கொடுக்க அந்தத் தனவந்தர்களுக்குச் சம்மதியில்லாவிட்டாலும் அவர்கள் சமாதானமாகிய வார்த்தைகளையேனும், அந்த யாசகருக்குச் சொல்லி யனுப்புவார்கள்; இன்னும் கீழோர் சொல்லத்தகாத வார்த்தைகளைக் கூறினும் உலகத்தை யாளும் அரசர்கள் அவற்றைப் பொறுத்துக் கொள்வது முறையாம்; உலகத்தின் இயற்கைகள் இப்படியிருக்கவும் நீ இந்த இரண்டுவகைக் கொள்கைகளையும் தழுவிக் கொள்ளாமல்விட்டு யாசித்தவர்க்கு இதமான வார்த்தைகளைக் கூறாமலும், அவர்கள் செய்த அற்பகுற்றத்தை மன்னிக்காமலும் அவர்களை அடித்துத் துரத்தியிருக்கின்றாய்; இஃதென்ன நியாயம்? நீ கேட்டதைக் கொடுக்கும் வள்ளலென்றும் மன்னனென்றும் பெயர் வைத்துக்கொண்டிருப்பதில் என்ன பிரயோசனம்?" என்று பின்னுங் கோபங்கொண்டார்.

இவ்வாறு கோபங் கொண்டவுடனே அரிச்சந்திரன் யாதொரு குற்றமும் செய்யாதவனாயிருந்தும் அந்த விசுவாமித்திரருடைய படபடப்பான வஞ்சக வார்த்தைகளினால் மிகுந்த குற்றத்தைச் செய்தவன் போலாகிப் பூமியைத் தோண்டி ஒருவன் புதைத்துவைத்த பொருளை யெடுத்துக் கொண்டுபோன திருடனை அடித்து வருத்தி உண்மை கூறும்படி நியாயாதிபதி தண்டிக்க அவன், "நான் அதனை யெடுக்கவில்லை," என்று பொய்கூறிச் சாதிக்கும்போது அவன் அப்பொருளில் செலவுசெய்தது போக மீதிப்பொருள் அவனுடையமடியிலிருக்கக்கண்ட தலையாரி அதனைக்காட்டியவுடனே அவன் கிலேசித்துப் பெருமூச்சுவிட்டு அடங்கிப்பேசுவதுபோல அடங்கி, மிருதுவான வார்த்தைகளைப் பேசி அம்முனிவருடைய கோபத்தைத் தணிக்கவெண்ணி, அதிகரித்த கவலையுடன் அவர் முகத்தை நோக்கி, "முனிசிரேஷ்டரே! அடியேன் செய்த காரியங்களெல்லாம் தவறானவைகளேயாம்; அஞ்சனம் விளங்குகின்ற கண்களையுடைய அந்தப் பெண்களை அடித்த என்னுடைய கைகளை நீர் அறுத்தாலும் அஃதெனக்குச்சம்மதமேயாம்; அவர்களை வெறுத்துப்பார்த்த கண்களைத் தோண்டினாலும் சம்மதமே; அவர்களுக்கிதஞ்செய்யாத என்

முடலத்தைப் பல துண்டுகளாக அறுத்தாலும் சம்மதமே;
நீர் எனக்கு எவ்வித தண்டனையைச் செய்ய விரும்புகின்றீரோ
அதைத் தடையின்றிச் செய்துகொள்ளலாம்," என்று மிகவுந்
தாழ்ந்து கூறினான்; அதன்மேல் அந்தக் கோடியசுபாவமுடைய
விசுவாமித்திரர், சிறிது சாந்தத்தையடைந்து அரிச்சந்திரனை
நோக்கி, "திரிசங்கு புத்திரா! நீ செய்திருக்குங் குற்றங்கள்
எவ்வித காரணங்களைக் கொண்டும் பொறுத்துக்கொள்ளக்கூடி
யவைகளால்ல; ஆயினும், நீ என்னுடைய கன்னிகைகளாகிய
அப்பெண்களிருவரையும் விவாகஞ் செய்துகொள்வாயானால்,
நீ, என்னா லனுப்பப்பட்ட மிருகங்களையும் பக்ஷிகளையுங்
கொன்று குவித்த குற்றத்தையும், பன்றியை அம்பாலெய்து
துரத்தின குற்றத்தையும், அந்தப் பெண்களுடைய சங்கீதத்
தைக் கேட்டு அவர்கள் விரும்பியதைச் செய்யாமல், அவர்
கள்மீது வெறுப்புற்று அவர்களை அடித்துத் துன்பப்படுத்தித்
துரத்திய குற்றத்தையும் பொறுத்துக் கொள்ளுவேன்,"
என்று கூறினார். இதைக் கேட்டவுடன் அரிச்சந்திரன்,
'சிவசிவா,' என்று இரண்டு செவிகளையும் கைகளால் மூடிக்
கொண்டு, அவரை நோக்கி, "சுவாமி! உலகத்தில் எவரேனும்
நீதிக்கு விரோதமான காரியங்களைச் செய்தால் அவர்க்குத்
தக்க புத்தி கூறி அக்குற்றங்களை நீக்கியருளத்தக்க தேவ
ரீரே இந்த அநீதமான வார்த்தைகளை என்னிடம் கூறுவது
மிக்க ஆச்சரியத்தை யுண்டாக்குகின்றது; உலகத்தை நீதி
யோடாளத்தக்க அரசர்கள் மிகவும் தாழ்ந்த நீசஸ்திரீகளை
விவாகஞ் செய்துகொள்ளுதல் தகுதியாகுமா? அதனை நீரே
ஆலோசித்துப்பாரும்; உலகத்தில் உமக்குத் தெரியாத விஷ
யம் என்ன விருக்கின்றது," என்று மனவேதனையோ
டுரைத்தான். இவ்வாறு கூறியும் அந்த விசுவாமித்திரர் தம்
முடைய எண்ணத்தைப் பிடிவாதத்தோடு நிறைவேற்ற
வேண்டுமென்னும் விருப்புடையவராய் அரிச்சந்திரனிடத்
தில், 'மன்னா! நீ அப்பெண்களை மணஞ் செய்துகொண்
டால் ஒரு தோஷமு முண்டாகமாட்டாது; முன்னே மலை
களிற் சஞ்சரிப்பவராகிய வசிஷ்டமுனிவருடைய சாபத்தால்

டன் தந்தையாகிய திரிசங்குநீசனாயினன்; அவனுக்கு நீ புத்திரனானபடியால் நீயும் நீசனே; ஆகலால், நீ இந்த நீசப் பெண்களை மணம் புரிந்துகொள்வது மிகவும் பொருத்தமுடையதாகும்; என் வார்த்தையைத் தடைசெய்யாமல் அவர்களை விவாகஞ் செய்துகொள்; அவ்வாறு செய்யின் மிகவுஞ் சுகப்படுவாய்," என்றுரைத்தார்.

அதைக்கேட்டவுடன் அரிச்சந்திரன் மேலும் மனவாட்டத்தை யடைந்தவனாய் அந்த விசுவாமித்திரரை நோக்கி, "சுவாமி! முன்னாளிலே வசிஷ்டமுனிவரின் சாபத்தால் என் தந்தைக் கேற்பட்ட நீச்சத்துவத்தை நீரே தீர்த்தருளினீர்; அப்படியிருக்க நீரே இக்காலத்தில் அவருக்கு நீச்சத்துவத்தைக் கற்பித்து என்னையும் நீசனாக்க முயற்சிக்கின்றீர்; இது தகுதியாமா?" என்று அவ்விசுவாமித்திரருடைய பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு கூறினான். அதற்கு விசுவாமித்திரர், "கிரீடாதிபதிகளாகிய அரசர்களுக்கு அரசனே! நீ கூறுவது சரி; நீ சொன்னபடியே முன் உன்னுடைய தந்தைக் கேற்பட்ட நீச்சத்துவத்தைப் போக்கினேன்; அத்தகைய என்னால் உனக்கு வரும் நீச்சத்துவத்தைப் போக்குதலும் எளிதாகும்; இப்பொழுது என் சொற்படி அந்தப் பெண்களை நீ மணம்புரிந்து கொள்வதால் உனக்கு நீச்சத்துவமுண்டானாலும் அதை நானே போக்கி உன்னைப் புனிதனாக்குவேன்; ஆதலின், என் வார்த்தைகளைத் தடை செய்யாதே; நான் தெரிவித்தபடியே என்னுடைய பெண்களை விவாகஞ் செய்து கொள்ளக்கடவய்," என்று தந்திரமாகவும், சாந்தமாகவுஞ் சொன்னார். அவர் அவ்வாறு தந்திரமாய்க் கூறியும் அரிச்சந்திரன் சிறிதும் அதற் கிசையாதவனாய் அவரை நோக்கி, "சுவாமி! நல்ல வார்த்தையைக் கூறினீர்! நீர் என்னை எவ்வாறு தாழ்மைப்படுத்தினாலும், உம்முடைய கோபக் கண்களினுண்டாம் நெருப்பினால் என்னை எரித்துச் சாம்பலாக்கினாலும், என்னுடைய உயிரை உடம்பை விட்டுப் போகும்படிச் செய்தாலும், என் தேகத்தை வெட்டிப் பல துண்டுகளாகச் செய்தாலும், நான் அவற்றிற் கெல்லாம்

இசைவேன்; இப்போது நீர் சொல்லும் அசாதவார்த்தைக்கு மாத்திரம் உடன்பட மாட்டேன்," என்று கூறினான். அப்படிச் சொல்லவே விசுவாமித்திரர் மீண்டும், அடங்காக் கோபங்கொண்டு கண்களில் நெருப்புப்பொறி சிதற விழித்து அரிச்சந்திரனைப் பார்த்து, "அடா கொடிய சண்டாளா! என் பெண்களைத் தீண்டி யடித்துக் கெடுத்து அவர்களுடைய கன்னித்தன்மையை அழித்ததுமல்லாமல், நான் அவர்களை மணஞ்செய்துகொள்ளும்படிச் சொல்லும் சாந்தமாகிய வார்த்தைகளையும் தடை செய்கின்றாய்; இப்போது நீ அவர்களை மணம்புரிந்துகொள்ளத்தான் வேண்டும்; அப்படியின்றித் தடை செய்வாயானால் நான் உனக்கு மிகவுங் கடினமான சாபங்கொடுப்பேன்," என்று தெரிவிக்க, அரிச்சந்திரன் அதற்காகப் பயந்து தன் மனவுறுதி கெடாமல், "முனிவர் பெருமானே! தாம் கூறும் இழிவான காரியத்தைச் செய்து உயிர்வாழ்வதினும் தாம் கொடுக்கும் சாபத்தால் நான் கெட்டு உயிரிழப்பது மிகவும் நன்மையாகும்; ஆதலால், நீர் எத்தகைய சாபத்தை எனக்குக் கொடுப்பினும் ஏற்றுக்கொள்கிறேன்," என்று கூறினான்.

அதன்மேல் விசுவாமித்திரர், அரிச்சந்திரனுடைய மனம் சத்தியத்திற் பற்றிநிற்கும் உறுதியை நோக்கி, "இவனைப் போல நற்குணங்களிலும் பொறுமையிலும் சிறந்தவர் உலகத்தில் ஒருவருமிரார்; நாம் நயமாகக் கூறினும், பயமாகக் கூறினும் இவன் தன்னுடைய ஒழுங்கை விடாதவனாயிருக்கின்றான்; இப்போது நாம் கொண்டிருக்கும் கோபமெல்லாம் வீணாகப் போகாமல் அவற்றை இவன்மீது செலுத்திவிடுவோமானால் இந்திரனுக்கு முன்னே நாம் கூறிய வார்த்தை நிறைவேறுதற் கேதுவில்லாமற் போகும்; ஆதலால், இன்னும் பலவித உபாயங்களைச் செய்து சிறிய சாபமிட்டுப் பயமுறுத்தி இவனை நம்முடைய வழிக்குத் திருப்பவேண்டும்," என்று தமக்குள்ளே ஆலோசித்து உடனே அரிச்சந்திரனைக் கோபத்தோடு பார்த்து, "உடுக்கை போன்ற இடையினையுடைய என்னுடைய பெண்களை விவாகஞ் செய்துகொள்ளுதல்